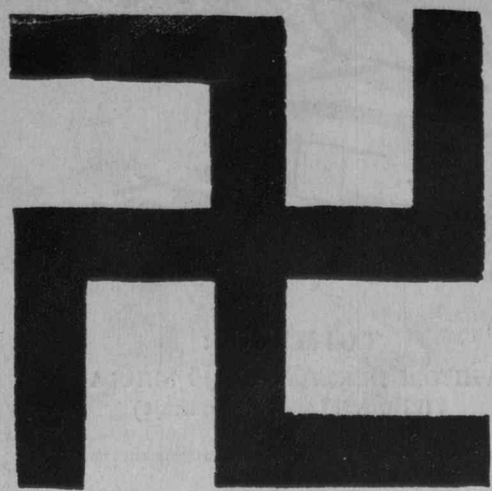
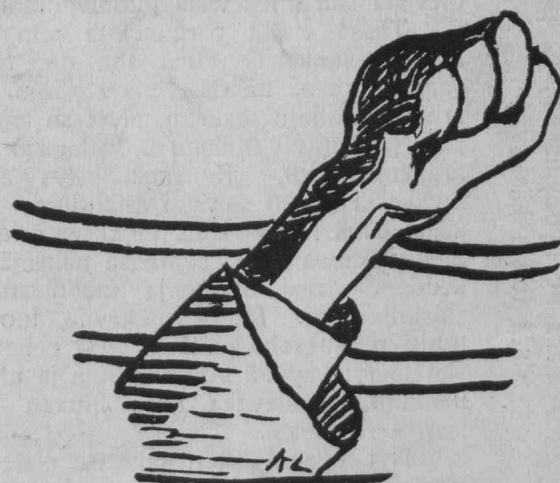

Aktivisti

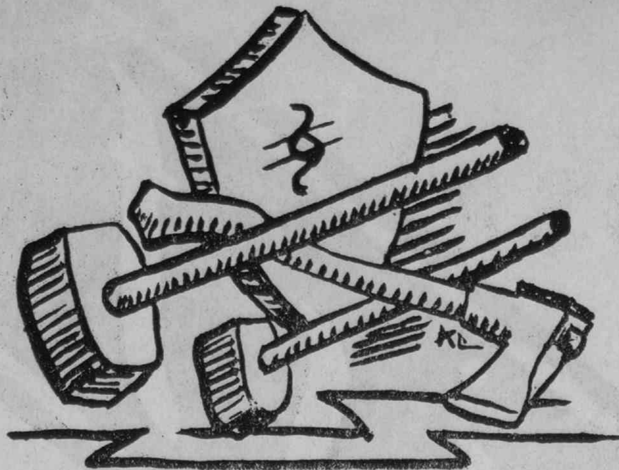
HERÄÄ SUOMI!

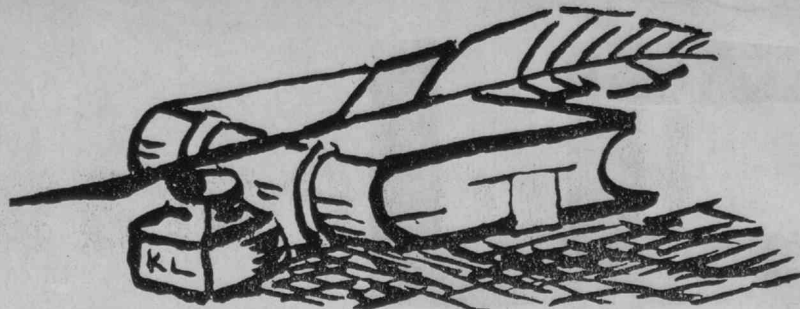

Sanoista tekoihin!

„YLÖSNOUSEMUSNUMERO"

HELMI—MAALISK. 1932

AKTIVISTI

LAPUA

TOIMITUS:
VIHTORI HERTTUA - YRJÖ NIKULA
VILHO VIITA (päätoimittaja)

Tuomarinohjeet 13: „Yhteisen kansan hyöty on paras laki; ja sentähden, mikä havaitaan yhteiselle kansalle hyödylliseksi, se pidettäköön lakina, vaikka säädetyn lain sanat näyttäisivät toisin käskevän“.

KÄSITTEET SEKAISIN

Parlamentaarinen järjestelmä, jonka pitäisi rakentua kansanvallalle, on käytännössä vienytkin siihen, että kansan ääni ei pääse kuuluville. Kansaa pitäisi edustaa eduskunnan, mutta se edustaakin puolueita. Puolueet taas ovat kehittyneet keinotekoisesti pystyssäpidetyiksi ohjelmakanslioiksi, joitten henkisisinä sieluina on on kussakin puolueessa pari kolme miestä. Heidän aivoitustensa mukaiset puolueohjelmat siunataan tekohengityksellä synnytetyissä piiri- ja puoluekokouksissa, heidän osviittojensa mukaan asetetaan eduskuntaehdokkaat, ja he määräävät puolueen kannan valtiopäivillä. Kansaa pidetään vain puoluekäskyjen alaisena älyttömänä vaalikarjana. Ei ihme, että eduskuntatyökin täten muodostuu marionettipeliksi. Surkeinta on kuitenkin se, että parlamentarismi vaatii hallitusten olevan eduskunnan juoksupoikina. Se vähä, mitä hallitusmiehillä voisi ollakin hallitsevaa valtaa, jää käyttämättä, koska hallitusmiehet valitaan niitten puoluediktaattorien lakeijoina olevista silmäntekevistä puoluepomoista.

Tässä eräitä parlamentarismin perusvikoja. Miten kaukana tämä tila on todellisuuden vaatimuksista, nähdään aina silloin, kun syntyy kriisejä, jolloin kansan aivoissa kasvanut terve järki purkautuu tuulena puhaltamaan tähän korttirakennukseen. Kansanäänestys alkoholikysymyksestä näytti selvästi asiantilan. Valtiollisella alalla tämä nähtiin kansanliikkeen nousun aikoina. Silloin kansa avasi silmänsä näkemään sen surkeuden, missä oltiin, ja vaatimaan muutoksia asiainhoitoon. Mutta mukaviin tuoleihin sijoittunut puoluevalta ei tästä vielä pelästynyt. Kansan täytyi käyttää voimakeinoja ja uhkauksia ennenkuin puoluevalta edes hiukan hellitti otettaan -- hetkeksi.

Nyt ollaan jälleen samassa pisteessä. Puoluepomot huutavat levottomuudesta, mutta eivät toimi mitään levottomuuksien syiden poistamiseksi. Maassa on jatkunut ankara taloudellinen hätä, joka on pakoittanut hätäänjoutuneita joukolla miettimään, mistä apu lähtisi. Mutta puoluemiehillä ja niiden kautta valtiovallalla ei ole ollut heille annettavana muuta kuin kylmää vettä. Kansa on sen mielestä lähtenyt luvattomille teille, kun sekin on ruvennut „politikoimaan“ löytääkseen keinoja, millä pysyä hengissä. Näiden puoluepomojen käsissä on koko maan sanomalehdistö, joka heidän palkattuna apurinaan on esittävinään julkista mielipidettä. Ja näin järjestetty julkisen (väärisstetyn) mielipiteen edustajana toimiva lehdistö on se magneetti, jonka tuessa myöskin hallitseva valtiovalta pyörii ja hyörii. Valtiollisissa suhteissa se pitää johtotähtenään sitä, mitä sasulaiset sanovat, ja talouselämässä vain sitä, mitä U.S:n Johannes viisastelee.

Kansanliikkeen kestäessä on meillä ilmestynyt joukko julkisia sanoja, jotka ovat ottaneet tehtäväkseen niin porvarillisesta kuin sosialistisesta raha- ja puoluepomovallasta riippumatta julistaa isänmaallisen kansan mielipidettä. Sellaisia päivälehtiä on vain yksi, Ajan Sana, ja sen saama kohtelu osoittaa, mistä valtiovallan kenkää puristaa. Isänmaalliset aikakauslehdet ovat saaneet tätä kohtelua kokea jo kyllin kouraantuntuvasti. Aktivistin tehtävänä on ollut ja on edelleenkin nimenomaan valtiollisten epäkohtien paljastaminen ja sitä se tulee jatkamaan puoluevallan vainosta huolimatta.

Tällä kertaa me pyydämme kysyä: Eikö kansakunnan perustuksissa ole jotain mätää silloin, kun „yleinen mielipide“ ja sen turvissa toimiva valtiovalta on pakoitettu valtiollisessa katsannossa kumartamaan Siltasaaren vallankumouksellisele koplakunnalle? Uskallamme vakuuttaa, että levottomuus ei maasta häviä niinkauan kuin tätä kumartamista -- levottomuuden syytä — jatkuu. Eivätkö Valkoisen Suomen aikaisemmat otteet jo tarpeeksi todista, että mitan täyttyessä löytyy voimaa, joka pakottaa valtatuoleilla istujat toimimaan isänmaallisen kansan tahdon mukaisesti? Ja isänmaallinen kansa kai lopultakin on se, jonka ääntä on kuuleminen.

Kysymme lopuksi: Millä oikeudella kansainvälisen, marxilaisen vallankumouspuolueen on sallittu pesiytyä Kansalliseen Suomeen, ja kuinka kauan sen sallitaan täällä määräillä?

Kuolemansatoa

Puoluevallan viikatemies, jonka sirppi on laillisuuden tahkolla hiottu teräväksi kuin partaveitsi, on viime aikoina puskenut töitä kuin oikea heinämies ainakin, niin ettei siinä ole tainut aina tulla pidetyksi lukua kahdeksantunnin työaikalaistakaan. Elonleikkuuta ovat suosineet oikein parlamentaariset poutapäivät, mutta onpa jälki tullutkin puhdasta: punertavat jyvät ovat aitoissa, mutta mustat ruumenet tuulien heiteltävinä. Ja katso: maassa on ollut rauha!! ja tasavallassa hyvä tahto. —

Kolme »kapinallista» aikakauslehteä on tässä Siltasaarelta johdetussa sivistysvaltiossa kahdeksan kuukauden sisällä tapettu. Täten on maa pelastettu siitä mexikolaisesta maineesta, jolla Suomen „tasavaltaa“ ruvettiin v. 1930 isänmaallisen kansanliikkeen ansiosta nimittämään. **Aktivisti—Sinimusta—Fascisti** — kas siinä rikollinen triumviraatti, jonka murskaamisesta Sasu Punanen & consortes on saanut lähtemättömän nimensä Suomen kansan tuleviin aikakirjoihin. Ylistetty olkoon se viisaudenkivi, joka Pitkänsillan takaa kimaltaa!

— — —

Kansanliikettä ei tehty. Se syntyi itsestään, sillä sen perustavaa laatua olevista toimenpiteistä olivat huolta pitäneet kommunistit ja porvarilliset eheyttäjät. Tarvittiin vain kirkas raketti, joka valaisi maiseman. Se raketti ei ollut sanan, vaan teon: k i r j a p a i n o n s ä r k e m i n e n V a a s a s s a k e v ä ä l l ä 1 9 3 0. Silloin oli kansanliike valmis. Tässä on hyvä muistaa, että ensimäinen teko kohdistui juuri kirjapainoon, laitokseen, jonka koneet vuosikausia olivat sylkeneet kidastaan täysmarxilaista punaista myrkkyä. Ei ihme, että kansanliikkeen ensimäiset voittoaskeleetkin marssittiin juuri kommunistista julkista sanaa päin: kirjapainoja suljettiin ja painovapauslakia kovennettiin vastaisuudenkin varalle. Mutta nyt tulee näytelmän traagikoomillinen kohtaus: kovennettua painovapauslakia sovellettiin heti ensiksi ja kiireesti sitä julkista sanaa varten, joka tietä viittoen oli rientänyt kommunisminvastaisen rintaman eturiveissä. A k t i v i s t i, jonka päätoimittajana oli kansanliikkeen johtaja, sai useita käskyjä marssia lakitupaan. Tuli sakkoja, takavarikkoja, vankeustuomioita ja lopuksi lakkautus kokonaiseksi vuodeksi. Se oli lainkirjaimen suuri voitto lakia pyytäneiden ylitse. Tehtiin vainaja numero 1.

Mutta ei mene mahti maan rakohon, vaikka mahtajat menevät, arveli muuan ilmestyen näyttämölle sinimustin marsalkkanauhoin. S i n i m u s t a l l e tuli kuitenkin hienoinen painovirhe. Se hyväksyi ilmoitushankkijoittensa joukkoon erään, jolla oli jo omasta takaa ilmoitusshekkilehtiö. Mutta lehtiön yläkulmassa

Missä viipyy? ---- Vakava enne

Isänmaalliset kansalaiset odottavat kärsimättöminä lainsäädäntöä, jolla voidaan julistaa valtiolle menetetyiksi kommunistiset työväentalot. Tietämämme mukaan sitä suunniteltiin ja valmisteltiin jo edellisen hallituksen aikana, mutta vieläkään ei ole mitään valmista kuulunut, vaikka asia on nykyään yksi kaikkein tärkeimmistä kysymyksistä.

Isänmaalliset kansalaiset vaativat, että maankavaltajien ja niiden kätyrien sikiämis- ja tyyssijat on maasta tyysten hävitettävä. Ellei hallitus tätä nopeasti tee — täytä velvollisuuttaan — niin on maamme pian johdettu uuteen kansalaissotaan. Jyväskylän tapaus on meille vakava varoitus ja enne tästä, sillä siellähän jo ammuskeli eräs kommunisti sotilaskiväärillä isänmaanmiehiä.

Mitäs sitten sanotaan?

---

oli entisiltä ajoilta kauhua herättävä sana: Aktivisti! Ja „kansanvaltaa" ei petetä. Mitäs siinä sen enempiä muodollisuuksia. Käräjäkutsua ei saatu, mutta lakkautus annetttin ilman muuta julistamalla suoralta kädeltä, että lehti oli „Aktivistin jatko". Tällainen niskanheittomahdollisuushan oli kovennetussa — kansanliikkeen tahdosta kovennetussa — painovapauslaissa. Kuolemaantuomitulle ei suotu puolustautumisen mahdollisuutta. Vainaja numero 2.

Mutta pihisipä henki vielä eräässä kolmannessa, joka täysmustissa väreissä päätti kirjoittaa lukunsa „uusmexikolaisten" baedekeriin. Muutaman kuukauden ennätti Fascisti soitella paimentorvellaan, jonka tarkoituksena oli herättää „kansanvaltaisten" laitumien viherjässä ruohistossa märehtivää lehmikarjaa. Mutta politiikan herodekset nousivat ja vyöttivät kupeensa, ja niin karkoitettiin Pohjolan musta Pan omaan Pirunsaareensa takaisin, sillä mitä sanoisivatkaan maailmanjuutalaiset, jos suomalaisen fascismin siemen saisi kasvaa taimeksi tässä marxilaisuudelle rauhoitetussa valtakunnassa. Fascisti käräjiin, sakkoja ja viideksi kuukaudeksi karanteeniin. Syntyi vainaja numero 3.

— — —

Mutta maailmankaikkeudessa vallitsevat ankarat lait. M.m. laki, että mikään ei katoa. Urhotkin nousevat kumpujen yöstä. Ensimäinen vainaja on noussut ylös. Aktivisti on ilmestynyt suureksi suruksi ja mieliharmiksi maailmanjuutalaisuuden siltaiselle saarelle, kauhuksi „kansanvallan" kamasaksoille ja purukumiksi puoluepaaveille. Harmissaan on parlamentaarinen harvainvalta, ja demokraattinen diplomatia hikoilee verta. Sillä katso: leninismin ammekylvyissä kuhnivalle Suomen kansalle tarjoutuu taas tilaisuus ottaa oikeita kansallisia ryöppyjä, joiden virkistävä vaikutus on aikaisemminkin havaittu tepsiväksi Sirkuskadun karjuvien leijonienkin kesyttelemisessä.

Aktivisti on uudestisyntynyt! Eläköön Aktivisti!

ONKO TOTTA

että Helsingin poliisilaitoksessa palvelee etsivänä m.m. suutari Salanderin, Mäntsälästä, poika Yrjö, joka punakapinan aikana kuului punakaartiin ja sai tietääksemme parin vuoden tuomion siitä? Pitelikö sama mies K. Erolaista pahoin H:gin poliisilaitoksella?

että Suomen Pankki rahoittaa ministeri Niukkasen sahalaitoksia? Jos on, niin kuinka suurista summista on kysymys? Onko useistakin miljoonista?

että Suomen Pankki on rahoittanut Maakansalehteä? Suuriko irtaimistokiinnitys on ja mikä summa?

että nykyisen pääministerin, Sunilan maatilalle Hollolassa kerran rakennettiin maantie Valtion varoilla? Onko totta, että siinä anomuksessa, jolla Valtiota pyydettiin tie rakentamaan, oli merkitty anomuksen allekirjoittajiksi henkilöitä, jotka eivät ikinä olleet koko paperia nähneetkään, vielä vähemmän itse nimiään kirjoittaneet? Onko totta, että Sunila itse puuhasi tätä anomusta ollessaan itse ministerinä sitä ratkaisemassa ja että kokouksessa oli läsnä vain kolme henkilöä? Ja onko totta, että tie oli tarpeellinen vain Sunilalle itselleen ja hänen kartanolleen, eikä niille Kutajoen torppareille ja työnjohtajalle, joitten nimet näkyivät anomuksessa olevan?

että Valtion koulutiloille siaporsaat levereeraa yksinoikeudella ja senmukaisilla hinnoilla pääministeri Sunila kartanostaan Hollolasta?

että maaherra Jalander olisi v:na 1918 antanut punaisille eräänlaisen kirjallisen kunniasanaan perustuvan sitoumuksen? Kuinka tämä sitoumus kuuluu ja onko sillä jotain yhteyttä maaherra Jalanderin myöhempään ja nykyiseen suuntautumiseen? Eikö etsivä keskuspoliisi voisi antaa julkisuuteen Adolf Taimen (ent. Vastén) kuulustelupöytäkirjan memoriaalista tätä asiaa koskevaa otetta? Itse pöytäkirjaanhan sitä ei hirvitty ottaa, koska olisi tullut liian suuri skandaali.

että Kallion hallituksen sisäasiainministeri Linturilla jo kesäkuussa 1930 oli kommunistista eduskuntaryhmää vastaan kaikki todistusaineisto, jonka perusteella Svinhufvudin hallitus sitten lakkautti koko puolueen?

että ministeri Åkesson'in Kallion hallituksen aikana tekemä suuri kommunistikaappaus olikin vain pientä leikintekoa? Onko totta, että etsivä keskuspoliisi oli jättänyt hallitukselle luettelon, joka sisälsi yli 2000 nimeä, mutta että Kallion hallitus antoi luvan vain korkeintaan 50 maankavaltajan pidättämiseen?

että sosialidemokraattinen Tannerin hallitus nimenomaan kielsi nostamasta syytteitä jo tutkituita ja syyllisiksi havaittuja kommunisteja vastaan? Miten on, Esko Riekki, tehän ehkä muistatte sen kominternin kymmenvuotispäivän ja kommunistien puuhailut silloin?

että Valtion Lentokonetehtaalla palvelee työnjohtajana August Musto? Onko totta, että Musto eroitettiin Tammisaaren työmestarin toimesta kykenemättömänä ja lähtiessään löi apulaistyönjohtaja Konttista?

että Turun Keskusvankilaan vartiapäälliköksi nimitettiin sellainen mies, joka vuonna 1918 eroitettiin punakapinaan osallisena, vaikka oli pätevämpiäkin hakijoita toimeen?

että ylietsivä Yli-Salomäki on eroitettu toimestaan senvuoksi, että hän rehellisenä miehenä puhui totta, eikä suostunut valehtelemaan? Onko totta, että maaherra Jalander kostoksi tästä eroitti Yli-Salomäen?

että Pohjois-Uudenmaan sk. piirin piiripäällikkö P. Susitaival ajateltiin eroittaa virastaan tai siirtää toiseen piiriin siitä syystä, ettei hän löytänyt Mäntsälästä olematonta sk. upseeripukua?

että viranomaiset eivät ole milloinkaan nostaneet syytteitä Suomen Sosialidemokraattia ja erinäisiä ammattiyhdistyksiä vastaan niistä lukuisista, vielä keväällä 1930 esiintyneistä valkoisten kansalaisten rahankiristyksistä, joihin punainen työmaaterrori vei? Onko totta, että tällainen kiristys on laillista ja lakien mukaista?

„Pois se Luumäen Herra.“

(Neuvostoliiton Yleisradio-tiedotus 24 p. tammik. 1932)

Aktivistille kirj. rov. Gust. Arokallio.

Tuskin oli muutamia päiviä kulunut siitä kun Suomen taholta oli allekirjoitettu **hyökkäämättömyyssopimus** Venäjän kanssa, niin Pietarin virallisessa yleisradiossa jo tehtiin **hyökkäys** Suomea kohtaan häikäilemättömällä tavalla yllyttäen Suomen työväkeäkin yhtymään venäläisten hyökkäykseen valtakuntamme päämiestä vastaan.

Perivihollisemme tavat ovat ja pysyvät entisenlaisina. Sopimus ja sana eivät venäläisen mielestä merkitse mitään. Onhan sananpartenakin tämä: „Slovo ni patjom“, „Slovo kak olovo“ (= S a n a e i o l e m i t ä ä n). Kun suuri runoilijamme kertoo ryssäin välirauhan rikkomisesta Sandelsin kanssa ennen sovitun ajan päättymistä, sanoo hän sattuvasti: „Vårt ur var tolf och vi följde det, men den ryska klockan var ett“. — „Kakstoista sai kellomme täytetyks, mut ryssän kello on yks.“

Nyt, vasta allekirjoitetun hyökkäämättömyyssopimuksen, joka sovittiin kolme vuotta kestäväksi, särki ryssä jo muutaman päivän jälkeen. Sopimus raukesi siis täten sikseen jo ennen sen ratifioimista, eikä tästä ainakaan Suomelle koidu vahinkoa, sillä eihän Venäjä Tartonkaan rauhanehdoista ole välittänyt paljon.

* *

Vanhan kansan väkeä on ihmetyttänyt, että suomalainen mies, joka vielä vain miespolvi sitten vieroi ryssää eikä luottanut hänen sanoihinsa, on nykyään siinä määrin huononnut, että osa kansastamme on antautunut ryssäin puheen lumoihin ja pukeutuu ylväänä venäläiseen punapaitaankin koristaen päähineensä antikristillisyyden symboolilla, viisikulmaisella tähdellä. Tämä olisi kokonaan käsittämätöntä, ellei tiedettäisi, että perivihollisemme kymmenien vuosien kuluessa on kylvänyt marxilaisuutta ja kommunismia kansamme arvostelukyvyttömään joukkoon kattamalla kylvöään ruplillaan ja kaunokuvauksillaan.

Vielä enemmän kummastuttavaa on kuitenkin se, että S u o m e n v a l t i o v a l t a ei vieläkään täysin ymmärrä pelätä tuon saastaisen kylvön turmiollisuutta, vaikka Valkoisen Suomen isänmaallinen ja valveutunut talonpoikaiskansa jo tuntuvallakin tavalla on reagoinut kansaamme imeytynyttä ryssäläisyyttä vastaan sen marxilaisessa ja kommunistisessa ilmenemismuodossa. Talonpoikaismarssi 7 päivänä heinäkuuta 1930 tosin joksikin lyhyeksi ajaksi pani monen hallitusmiehenkin miettimään tilanteen vakavuutta, mutta kauanhan ei kestänyt, ennenkun entinen meno taas jatkui, eikä tähän päiväänkään mennessä vielä ole aikaansaatu edes sellaistakaan lakia, jolla lakijuristit pakotettaisiin tuomitsemaan takavarikkoon ja valtiolle konfiskoimaan kommunistien omaisuuden. Heidän nimissään olleet työväentalotkin ovat ovelalla menettelyllä siirtyneet toisten marxilaisten käsiin ja kommunistivastaista kansan tervettä katsantokantaa on uhmatenkin alaarvioitu. Samalla kun kiireellä joudutetaan syytteitä henkilöitä kohtaan, jotka jossakin suhteessa ovat joutuneet kommunistien vihoihin, ei olla tietävinäänkään siitä yhteiskuntaa vahingoittavasta toiminnasta, jota marxilaisuus kautta koko vuoden ajat sanomalehdistössäänkin harjoittaa.

Sanomalehdissä yleisölle luulotellaan, että kansanliike on lakastunut, että maakuntainliike on kuolemaisillaan ja että rintamamiesten rintama on murtunut. Tämä on erehdys. Näiden liikkeiden ajamien aatteiden ja pyrkimysten taakse kasvaa yhä laajeneva itsetietoinen joukko eikä ole epäilemistäkään, etteikö se ajantullen aivan **laillista tietä** valloita **valtiota,** sillä sen pohjimpana päämääränä on taistelu itsenäisen **kansan** puolesta totuuden ja oikeuden iankaikkisten sääntöjen perusteella.

Tänä ajankohtana on tämän kansanliikkeen tärkeimpänä tehtävänä tämä:

Kommunistit, vihollisten ystävät, kansalaisten viholliset, isänmaan rutto, ovat juuriaan myöten hävitettävät.

(Communistas, hostium amicos, civium inimicos, patriae pestem, radicitus delete.)

28. 1. —32.

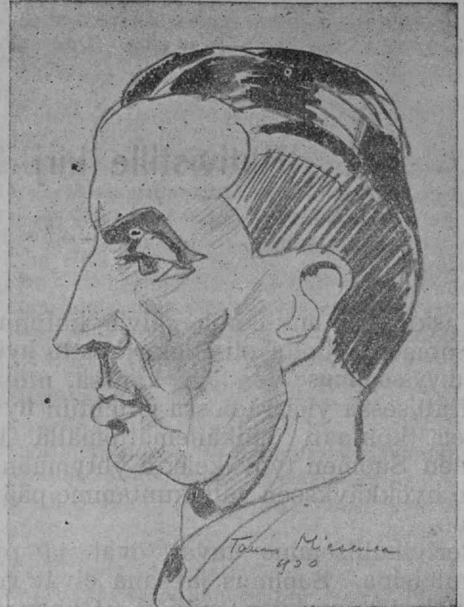
Vanhan aktivistin sana

Motto: **Maa on menetetty, mutta kunnia on pelastettu.**

Täytyykö yllämainittuja, suomalaisen soturin aikoinaan lausumia sanoja soveltaa nykyiseen aikaan? Pitääkö suomalaisten aktivistien ja isänmaalleen kaikkensa uhranneitten kansalaisten henkisesti, jopa aineellisestikin, nääntyä pessimismin, epätoivon uhreina? Siltä tuntuu aikaa arvioidessa. Viimeksi v. 1930 uusiutui kansan nousu maan vapautta uhkaavaa petosta ja onnettomuuteen johtavaa hallitustapaa vastaan, kansan nousu, jonka aktivistit ja yhteiselle isänmaalliselle katsantokannalleen uskolliset kansalaiset oikean Lapuan hengen ympärille kokoontuen johtivat huomattavan suuriin voittoihin ja saavutuksiin, joille vastustajaimmekin on myöhemmin ollut pakko antaa tunnustuksensa. Mutta miksikä nämä saavutukset nyt jo vähitellen uhkaavat hävitä ja käydä tehottomiksi? Siinä kysymys, joka kansalaisten mieliä painaa. Olivatko Lapuan miehet voittojensa päivinä liian rehellisiä ja vaatimattomia? Olivatko he ehkä sittenkin liiaksi lainkirjaimen ja tapojen kannalla? Siinä kysymyksiä, joita sietää lyhyesti kosketella.

Jo kansamme varhaisimmasta historiasta olisi paljon oppimista. Muistamme, miten Ruotsinvallan aikana tunnottomat ja kyvyttömät puoluejohtajat ja päälliköt möivät itsensä ja valtakuntansa riitojen ja ahneuden Moolokille (esim, „hattujen“ ja „myssyjen“ taistelu.) Tämän huomaten tuli vihollinen ja otti saaliinsa. Valtakunnalta puuttui kykeneviä johtajia, armeijalta hyviä päälliköitä. Ja sen sai eritoten meidän kansamme maksaa suunnattomilla, mittaamattomilla kärsimyksillä. Vallassaolleiden kykenemättömien päälliköiden ja heidän aiheuttamiensa suurten erehdysten kautta Ruotsi vähitellen menetti itäisen osan valtakuntaansa, menetti Suomen ryssälle.

Silloinkin oli miehiä, jotka etsivät pelastusta. Oli Sprengtporten Anjalanmiehineen, joka etsi Suomelle pelastavaa tilaa, pyrkien itsenäisyyteen, mahdottomastakin asemasta, laittomuuden, jopa „maanpetoksen“ uhallakin. Ja hänen voitokseen on luettava ainakin mahdollisuuksien saanti maan sisäiselle itsehallinnalle. Juuri hänen työstään voimme suuresti olla kiitollisia nyt saavutettua täydellistä itsenäisyyttämme ajatellessa. Samoin oli routavuosinakin. Voima-liiton miesten työ, niin haaveelta kuin se silloin tuntuikin, oli valtakunnan perusteita kehittävää työtä. Ja vielä suuremmalla syyllä sitä oli aktivistien, jääkärien, „palo“- ja suojeluskuntamiesten toivottomalta näyttänyt, tuomittu ja halveksittu, myöskin „maanpetoksellinen“ toiminta. Heillekin sen ajan puolueet ja poliitikot — joista monet vielä nytkin ovat valta-asemissa — hengessään ja sanoissaan pystyttivät hirsipuita huutaen, miten he pettävät maata ja kansaa laittomuuksillaan syösten maan sotaan ja tuhoon. Nämä valtapoliitikot julistivat, ettei Suomella ole mahdollisuutta itsenäisyyden saavuttamiseen.

Vihtori Herttua.

Vähintäin sitä huusivat varovaisimmatkin pesten käsiään Pilatuksen tavoin. Vasta tammik. 28 pnä 1918 ja eritoten toukok. 16 pnä samana vuonna saivat nämä sokeat poliitikot — tosin vain hetkeksi — suomukset silmistään ja tunnustivat erehdyksensä.

Nyt taas täytyy kysyä: Missä, herrat poliitikot ja kultaisen vasikkanne ympärillä tanssivat puolueet, on teidän muistojenne ja tekojenne määrä? Mikä on todella tahtonne Suomen kansan tulevaisuudesta? Onko tämä maa kaiken uhallakin syöstävä lähes 40 vuotta väärää, marxilaista oppiaan ajaneen sosialismin tai kansainvälisen, juutalaisen kapitalismin ikuiseen orjuuteen, ellei nyt suorastaan ryssäläiseen bolshevismiin? Te kansamme saavutetulla vapaudella leikkivät, sokaistut puoluemiehet ja johtajat, te, jotka tämän kansaparan, sen pelastajat ja puolustajatkin tahdotte syöstä taloudelliseen ja henkiseen orjuuteen ja ikuiseen riitaan — nyt näyttää siltä, että te lopullisesti tahdotte tuhota viimeisenkin, vuoden 1930 vapaustaistelun suuren työn ja saavutukset.

Me aktivistit kysymme: Eikö olisikaan saanut kukistaa kommunismia ja pyrkiä kehittä-

Puolueet ovat hyljänneet oikeuden ja totuuden ja sentähden vajonneet vääryyteen ja valheeseen.

Ritari Jalander.

JALANDER
venäl. sotaväessä v. 1915.

Uusi luku isänmaanhistoriassa.

Perustetaanko suojeluskuntakanslerin virka?

Ensimäisessä ruumistuksessaan joutui Aktivisti liikavarvaskeskusteluun m.m. Stanislavkan ritari, vapaamuurari Bruno Jalanderin kanssa. Keskustelusta seurasi meille sakkoa.

Nyt on meidän taas muistettava herra Jalanderin olemassaoloa. Tarkoitamme hänen äskeistä otettaan Mäntsälän kommunistitalon naulaajien asiassa. Maaherra läänin ylimpänä järjestyksenvalvojana tekee tietysti tehtävänsä, eikä meillä siinä suhteessa ole mitään erikoista sanottavaa. Emme edes viittaa siihen kärkkäyteen, millä hän tapansa mukaan käy kiinni järjestyksen häiriöihinkin silloin, kun sellaisten tekijät (ei aiheuttajat) löydetään kansanliikkeen riveistä. Emme myöskään tahdo muistuttaa sitä kärkkäydenpuutetta, mikä hänessä aikoinaan on ilmennyt lääninsä kommunistien edesottamuksiin nähden. Tarkoituksemme on vain lausua syvä hämmästyksemme viimeisten otteiden siitä kohdasta, joka on suunnattu suojeluskuntajärjestöön.

Herra Jalander vaatii sk-järjestön ylipäällikköä eroittamaan järjestöstä ne sk-laiset, jotka havaitaan naulanlyöjiksi. Mikäli me tunnemme suojeluskuntajärjestöä, on se vapaaehtoinen maanpuolustuslaitos, jolla on omat ohje- ja järjestyssääntönsä, joilla sen enempää kuin armeijankaan järjestyssäännöillä ei ole mitään tekemistä hallinnollisten virkamiesten kuten esim. maaherrain kanssa. Ei ainakaan siinä mielessä, että maaherrat olisivat oikeutettuja määräämään, mitä suojeluskunnissa tehdään, mitä ei, ketä sen jäseniksi hyväksytään ja ketä sen jäsenyydestä erotetaan. Herra Jalander on hämmästyttävällä tavalla astunut toimivaltuuksiensa ulkopuolelle. Kuvitteleeko hän olevansa suojeluskuntajärjestössä jonkinlainen kansleri? Vai aikooko hän tällä tempullaan näyttää, että sellainen virka on tarpeellinen ja että mies viranhoitajaksi on jo valmiina?

Olkoonpa hänen aivoituksensa laita tässä asiassa miten tahansa, hän on tällä lyönyt kiilan syvälle siihen rakoon, jonka suojeluskuntajärjestöön jo on iskenyt se maalaisliiton johdon sisärengas, johon m.m. nykyisen pääministeri Sunilankin kerrotaan kuuluvan, ja jonka kulissien edestä Lassi Hiekkala poisti verhoa niin paljon, että joutui itse Joonaana mereenheitetyksi. Kysymme nyt, onko myöskin herra Bruno Jalander saanut tämän sisärenkaan jäsenkortin ja millä lupauksilla.

Herra Jalanderin nyt isänmaanhistoriaan kirjoittama uusin luku saattaa tulla sangen pitkäksikin. Haava on isketty ja se vuotaa verta. Mihin tämä suojeluskuntien „puhdistaminen" — jota tietääksemme ei kansanliikkeen aikana vielä ole sanottavammin muilutus- y.m. tuomioidenkaan yhdeydessä suoritettu*) — tulee johtamaan, sen näyttänee lähiaika. Mutta jos tämä „puhdistaminen" tosiaankin tulee käymään herra Jalanderin määräämään suuntaan, saamme ennustaa, että se voi aiheuttaa — puhdistusta.

Alkaako ilma lopultakin puolin ja toisin selvetä?

*) Latojan huomautus: Mitä kulissien takana jo tapahtuneeseen ja suunnittelun alaiseen upseeri-„puhdistukseen" tulee, siitä voi lähempiä tietoja antaa esim. nykyinen puolustusministeri Lahdensuo.

Ludvig XIV sanoi: Valtio olen minä.
Siltasaarelaiset sanovat: Valtio olemme me.

---

mään lainsäädäntöä terveeseen suuntaan? Me kysymme, ja me vaadimme, että vapaussodan rintamamiesten työtä ei saa hiuskarvankaan vertaa halventaa. Me vaadimme, että suomalaista työmiestä, talonpoikaa ja yrittäjäkansaa ei saa painaa perikatoon, sillä silloin murtuu myös tämän valtakunnan perustus. Tätä ovat tahtoneet ja tahtovat myös Lapuan Liike ja Maakuntain Liike, ja tältä tieltään niitten ei ole oikeutta luopua. Tätä maata on oikeus hallita vain niitten miesten, jotka taistelevat näitten ja aktivistien alkuperäisten päämäärien puolesta, eikä niitten, jotka taistelevat näitä päämääriä vastaan. Älkäämme tyytykö siihen, että saamme yllämainitun soturin tavoin lausua: „Maa on menetetty, mutta kunnia on pelastettu". Toimikaamme niin, että **maatakaan ei menetetä!**

Vihtori Herttua.

KANSANVALTA.

Toistakymmentä vuotta on salaperäisen lumoavana kaikkunut tuo ihana sana: Kansanvalta. Tähän on köyhä työmies, talonpoika niin kuin herrakin asettanut kaiken toivonsa ja uskonsa siitä paremmasta leivästä ja huvista, jota jokainen luulee olevansa vailla ja välttämättä tarvitsevansa onnellisuutensa saavuttamiseksi. Kansanvalta on lakkaamatta kaikunut puoluepomojen ja kaikenkarvaisten kansanvillitsijäin suusta sinä ainoana kurjuuden poistajana ja vääryyden sekä mielivallan estäjänä, joka takaa jokaisen oman yhtähyvin kuin rakkaan lähimmäisenkin sekä ennenkaikkea koko kansan hyvinvoinnin ja ihanan tulevaisuuden, jossa vallitsee „vapaus, veljeys ja tasa-arvoisuus". Tämä sana on ollut kuin taikasauva, ja joka vain on osannut tätä sauvaa oikein käyttää, hänellä on ollut „tie auki taivasta myöten". Edesvastuuntuntoa vailla olevat kiipeilijät ovatkin ottaneet yksinoikeuden tähän patenttilääkkeeseen ja sen määräämiseen kansalle. Jos tätä kansan nukutuslääkkeen oikeata kokoonpanoa ja vaikutusta on joku uskaltanut aikoakaan lähemmin selvittää, ovat heti nämä edistyksen humalluttamat »kansanvallan» ihmetohtorit avanneet itse hornan kidatkin ulvomaan »kansanvaltaa» uhkaavasta vaarasta, salahankkeista, vallankaappauksista, fascismista, murhayllytyksistä ja jos jostakin. Näin on kansamme suurin osa turrutettu odotuksen ja hartaan toivon varmaan uneen makian leivän ihanista päivistä, uneen, jonka lopputulos rupeaa olemaan jo jokaiselle selvillä — ei makian leivän ihanina päivinä, vaan — ennenkuulumattomana katastroofina — „kansanvallan" katastroofina.

Suomen edistysmielinen »kansanvaltainen» valtio, sen kunnat ja kansalaiset ovat nyt menehtymäisillään suuriin velkoihinsa ja menoihinsa. Kaikkia uhkaa tuho ja romahdus toistakymmenvuotisen „kansanvallan" vääjäämättömänä seurauksena. Pelastusta ei mistään näy. Meidän suomalaisten „kansanvalta" on ollut siis hyvin siunausrikasta ja erittäin onneatuottavaa. No, onhan sitä saatu kuitenkin silmät ummessa elää ja olla ainakin kulunut aika sekä toisten rahoilla toteuttaa niitä välttämättömiä maailman-parannuksia. Tämä suloinen, kaikki onnelliseksi tekevä „kansanvalta" on ollut mitä puhtainta ja täydellisintä sosialismin käytännöllistä toteuttamista maassamme. Tässä sosialismin hengessä ovat autuaaksi tekevät puolueemme hämärine juonittelupesineen maamme asioita hoidelleet ja leniniläismallisella itsevaltiudella määräilleet.

Esimerkkinä vain mainitsen surullisen kieltolakimme. Tätä lakia on „kansanvallan" voimalla kustannettu ja ylläpidetty lähes 15 vuotta. Laskekaa, montako miljaardia on „kansanvalta" maksanut, montako miljaardia on maamme menettänyt tuona aikana „kansanvallan" symboolin, kieltolain, takia, kun pätevien laskelmien mukaan vuotuinen menetys on ollut noin 400 miljoonaa markkaa.

Vaikka eduskunnan pitäisi edustaa kansaa ja sen tahtoa, niin tarvittiin itse kansanäänestys tämän korvaamatonta aineellista vahinkoa ja kaikinpuolin suurta turmiota tuottaneen lain kumoamiseksi ja kansan terveen, voimakkaan, melkein yksimielisen tahdon toteuttamiseksi.

Niin — tässä äänestyksessä löi kansanvalta verisesti puolueiden „kansanvallan". Tätä seuratkoon aina ja niin, että puoluemielivalta on maastamme tyystin kukistettu, ja että L. L:n, Maakuntainliikkeen ja muiden isänmaallisten liikkeitten valtakuntamme sisäistä ja ulkonaista lujittamista tarkoittavat jalot päämäärät ovat todellisuus.

ALAS puolueiden „kansanvalta", vasta tällöin voimme kukistaa maastamme kommunismin! Merkki on annettu. Seuratkaa sitä!

Yrjö Nikula.

Avoin kysymys

Tasavallan presidentille.

Kun kansanliikkeen miehet tekivät voitavansa, että kansalaiset tasavallan presidentin valitsijamiesvaaleissa äänestäisivät niitä ehdokkaita, jotka asettuivat kannattamaan tasavallan presidentiksi P. E. Svinhufvudia, tekivät he sen suurelta osalta siksi, että kansanliikkeen periaatteet hänen johdollaan hallitustietä vietäisiin voittoon. Heille vakuutettiin P. E. Svinhufvudin luvanneen sen samoinkuin että kansanliikkeen yhteydessä sattuneista välttämättömistä omavaltaisuuksista seuraa yleinen armahdus. Kysymme nyt, miksi kansanliikkeen periaatteiden perillevieminen pysäytettiin keskitiehen, ja missä viipyy yleinen armahdus. Emme kysy tätä senvuoksi, että kaipaisimme armopaloja, vaan senvuoksi, että miehen sanaan tavallisesti uskotaan.

Pettyneitä lapuanmiehiä.

Puoluetoiminta on aina ollut, on nyt ja tulee aina olemaan kansalaiselämän rikkinäisyyden perussyy; se on kansakuntain kaikkein suurimpien onnettomuuksien, kansalaissotien, ainoa syy.

Päämäärä.

Artturi Vuorimaa

Se päämäärä, jonka Vihtori Kosola alunperin kansanliikkeelle antoi, on sinänsä lyhyt, yksinkertainen ja selvä.

„Kommunismi on tästä maasta hävitettävä“.

Kun hajanainen ja järjestymätön kansanliike sittemmin järjestettiin isänmaallisten kansalaisten järjestöksi: Lapuan Liikkeeksi, niin laajennettiin päämäärää siten, että esiintulleitten nähtyjen ja elettyjen tosiasiain pakoituksesta siihen lisättiin sana „kaikenlainen“. Päämääränä on siis vaatimus:

„Kaikenlainen kommunismi on tästä maasta hävitettävä“.

Tämä sinänsä maan ja kansan menestykselle ehdoton vaatimus on kuitenkin saanut vastustajien puolelta niin harhauttavia tulkinnoita, että valheellisen sosialismin arveluttavasti sokaisema kansa on joutunut sekaannuksiin. Tämän oikean ja isänmaallisen päämäärän toteuttaminen ja yhä edelleenkin vallitsevasta kommunistisesta ja sosialistisesta hapatuksesta vapautuminen vaatii sellaisia toimenpiteitä ja sellaista lainsäädäntöä, jotka sekä oleellisesti että asiallisesti ovat vastakkaisia entisille. Entisiin on tehtävä jyrkkiä muutoksia, sen käsittävät sekä kannattajat että vastustajat. Ellei olisi ollut vikoja olemassa, ei kansanliikettä olisi koskaan syntynytkään. Koska vikoja oli, syntyi kansanliike, ja pitäisi olla selvää kenelle hyvänsä, joka vähänkin viitsii aivojaan käyttää, että ellei poisteta alkuperäisiä syitä, ei myöskään voida poistaa seurauksia. Syitten poistaminen taasen vaatii edelläviitottuja perusteellisia muutoksia.

Päämääränä on kaikenlaisen kommunismin hävittäminen. Vallinneen ja edelleen vallitsevan valtiollisen suuntauksen aikana ei kommunismia ole kyetty hävittämään, eipä edes ehkäisemään sen voittokulkua. Se jo sinänsä todistaa, että asetetun päämäärän saavuttamiseksi tarvitaan ja vaaditaan muutoksia valtiolliseen suuntaukseen. Tämän pitäisi olla niin yksinkertaisen selvää, että sen ilman pitempiä selityksiä kuka hyvänsä ymmärtää.

Päämäärän saavuttamiseen kuuluu oleellisimpana vaatimus vallitsevan valtiollisen suuntauksen muuttamisesta.

Minkälainen tämä suuntauksen muutoksen tulee olla ja miten se on aikaansaatava, ne ovat kysymyksiä, joihin palaamme toisissa kirjoituksissa.

Mitään väliehtoja ei ole. Ainoastaan joko — taikka. Ymmärtäköön tämän kyllin selvästi jokainen isänmaallinen kansalainen. Tätä selvää tietoisuutta eivät saa päästä sekoittamaan poliittiset, taloudelliset, yhteiskunnalliset tai muut kysymykset, ajatukset tai mielipiteet.

Painakaa mieleenne, isänmaalliset kansalaiset, tämä koko taistelumme ydin. Se on meidän tunnuksemme, jonka ympärille me joukkomme kokoamme ja josta me emme saa luopua, emme veren tai hengenkään hinnalla.

Päämäränämme on kaikenlaisen kommunismin hävittäminen tästä maasta muuttamalla vallitseva valtiollinen suuntaus.

Entiseen punaisen sosialismin määräysvaltaan ei voida jäädä. Siitä seuraisi ennemmin tai myöhemmin verenvuodatus kuten 1917—18, tuho, ehkäpä perikato koko maalle ja kansalle.

Tie on selvä. Toisella puolella on marxilainen, epäisänmaallinen, yhteiskunnan vastainen, kristillisyyttä ja uskonnollisuutta hävittävä maailmankatsomus, toisella puolella kristillis-siveellinen, isänmaallinen maailmankatsomus.

Valitkaa oma puolenne, kansalaiset: kumpaan taisteluryhmään katsotte kuuluvanne? Muuta mahdollisuutta ei ole.

Artturi Vuorimaa.

::::::

Kunnia kallistuu.

Viime vuonna lakkautettiin Suomessa kolme isänmaallista lehteä, Aktivisti, Sinimusta ja Fascisti. Hyvissä merkeissä on alkanut tämäkin vuosi. Ajan Sana aloitti sesongin kolmella painokanteella. Sitä seurasi kokoomuslainen, lapuanhenkinen Hämeen Sanomat. Nyt viimeksi on tullut kunnianarvoisan Turun kaupungin vuoro. Oikeistokokoomuslainen Uusi Aura on saanut kutsun raastupaan.

Kallistahan se on monikin tavara näin pula-aikana. Mutta aivan silmiinpistävän kalliiksi näyttää nousevan eräitten herrojen kunnia. Toivokaamme, että tavaran laatukin paranee, kun hintakin nousee.

Kansalaiset — lukekaa kaikkia niitä isänmaallisia lehtiä, jotka ovat saaneet painokanteita. Painokanteet todistavat, että „mätää on Tanskan maassa“.

Sosialistit provosoivat kansalaissotaa.

Valmistaudu, Valkoinen Suomi!

Lukekaa tarkkaan sos.dem. eduskuntaryhmän ja sos.dem. puoluetoimikunnan helmik. 3 p. antama julistus. Se oli sosialistilehdissä. Käyttäen perusteluinaan eräisiin kommunistitaloihin kohdistuneita mielenosoituksia, julistuksen laatijat siinä suorastaan provosoivat kansalaissotaa. — Tämä hanke ei ole suinkaan eilispäiviltä. Tämän ohjelmassaankin selvästi vallankumouksellisen puolueen menettelytapoihin kuuluu sopivana hetkenä järjestetty kansalaissota, jonka avulla proletariaatin diktatuuriin päästäisiin. Että kansalaissotaa sillä taholla on hiljalleen valmisteltu jo siitä alkaen, kun sanottu puolue vähän kapinan kukistamisen jälkeen sai toimintaluvan, on tiettyä, vaikka meidän hyvänahkainen porvaristomme ei ole ottanut sitä uskoakseen. Nyt se kai alkaa valjeta sillekin.

Kommunistipuhdistuksen aikana löytyi useilta työväentaloilta kivääreitä ja konekivääreitä runsaine patruunoineen, taloilta, joiden omistusoikeudesta nyt sos.demit ovat pitäneet raivokkaasti kiinni. Niinpä muistetaan kiväärien, konekiväärien ja ammuksien huomattava löytö Vaasan työväentalosta. Sieltä tuli esiin pääkallokin. Ikävä vain, että nämä tutkimukset olivat satunnaisia ja varsin rajoitettuja. Mutta aika tuo päivänvaloon tosiasioita. Jyväskylän viime tapauksen yhteydessä ilmeni, että sos.dem. sanomalehden toimitalossa oli lehden taloudenhoitajan venäläinen sotilaskivääri täydellisine panoksineen, niinikään taskuase panoksineen. Panokset oli vastikään hankittu sikäl. p o l i i s i l a i t o k s e n luvalla. Mistä kiväärinkantolupa ja ampumislupa? Kiväärillä nim. ampui eräs lehden »suojelukaartilainen», raittiusetsivä Salakka vastapäisen pelastusarmeijan akkunasta sisään.

Heti tämän tapauksen jälkeen syntyi yllämainittu julistus, jossa peitetyin sanoin kehoitetaan aseelliseen »puolustus»-toimintaan. Muistettaneen, että tällaisia »suojelukaarteja», punakaarteja, yritettiin perustella jo kommunistipuhdistuksen aikana eri paikoissa. Tätä uutta punakaartihanketta on julkisesti pontevimmin ajanut sos.dem. puolueen puoluesihteeri, bolsheviikkiystävällisyydessään leimuava maisteri K. H. W i i k, jolle Suomen Yleisradio on antanut myös luvan »asiantuntijana» luennoida vastaavista järjestelyistä Saksassa, kuuluisasta »rautarintamasta», joka käsittää vasemmistoporvarilliset reichsbannerit ja sosialistiset punakaartilaiset. Jo kauan on sos.dem. sanomalehdistömme ajanut vastaavan järjestön Suomeen syntymistä. Puolue oli jo vuosia valmistanut tätä esim. urheiluseurojensa kautta — samaan tapaan kuin ennen kapinaa »urheiluseura» Jyryn miehistä kasvatettiin kuolemanpataljoonalaisia. (Huomattakoon, että itsenäisen Suomen tuomioistuin lakkautti Jyryn toiminnan vasta nyt, helmikuun 3 p:nä 1932).

Punakaartihanke kehittyi kuitenkin vain hiljalleen, kunnes sosialistinen puolue nyt Lapuan Liikkeen suorittaman puhdistuksen kautta on saanut tarpeellisen voimanlisän kommunisteista. Kun näissä sos.dem. puolueen siipien suojaan siirtyneissä kommunisteissa on paljon Venäjän sotakoulussa kasvatuksensa saaneita suomalaisia p u n a u p s e e r e i t a, on tulevan punakaartin johtajakysymyskin saatu ratkaistuksi. Siten on voitu myöskin laajentaa rintamaa »vapaamieliseen» porvaristoon päin tarkoituksella saada syntymään suomalainen »rautarintama». Siihen taas on tarjonnut auliisti apuaan nykyinen maassa valtaa pitävä suuntaus. Se selviää tunnetusta Hiekkalan paimenkirjeestä, jossa on seuraavakin kohta:

„Edelleen olisi syytä, sikäli kuin voitte, saada kosketusta s o s i a l i d e m o k r a a t t i s t e n sanomalehtimiesten kanssa, teroittaa heille tilanteen vakavuutta ja kehoittaa maltilliseen esiintymiseen, ettei hallituksen tarvitsisi käydä toimenpiteisiin heitä vastaan ja näin h a j o i t t a m a a n r i n t a m a a, jota saatetaan mahdollisesti hyvinkin kipeästi tarvita kokonaisena, jos asiat kehittyvät äärimmäiseen asteeseen — —.“ Toisaalta kirjeessä „kehoitetaan kiinteästi seuraamaan ennenkaikkea s u o j e l u s k u n t i e n johtohenkilöiden toimenpiteitä.“ Ja tämä kaikki mahdollisimman salaisesti.

Mainitun kiertokirjeen takana olivat, kuten muistetaan, maalaisliiton eräät »valtiollisesti vastuunalaiset piirit» — kuten myöhemmin on selvinnyt m. m. p ä ä m i n i s t e r i S u n i l a, kauppaministeri H e i k k i n e n ja puolustusministeri L a h d e n s u o. Salat ovat alkaneet tulla julki. Lassi Hiekkala veti »kansanvallan» esiripun hetkeksi syrjään: lavalla esiin-

Niinkuin ennenkin.

Muistetaan vielä hyvin ne uhkaukset, mitä Lapuan Liikkeen johtomiehet ja m. m. Aktivisti saivat keväällä 1930. Kun maa nyt näyttää jälleen luisuneen kommunisteille otolliseen tilaan, muistavat punikit taas meitäkin. Siitä on todisteena seuraava, helmik. 7 p:nä saamamme, punaisella musteella sepitetty „tervehdys":

Faskisti roistot Aktivistin toimittajat. Te kuulemme aijotte julkasta taas sitä roiston lehtiä jonka teirän oma hallitus lakkautti Stoolhbergin murhaamisen yllytyksestä. Tahromme vain sanoa että me ei tule sallimaan ilmestymistä me vaarinme, että se heti pannaan takavarikkoon ja estetään ilmestyminen. Eikö te jo usko ja ole nähny että teirän hommista ole mihinkään. Etelä-P-Pankki pantiin konkurssiin Päälahtari Koivisto joutuu pian linnaan rauhallisten ihmisten kyytittemisestä ja talojen lauroittamisesta. Eikö te lapualaiset ymmärrä kun teitä Poorni veti nokasta kun se otti Lapuan työväen talon seinistä ja akkunoista pois lautat Ettekä uskalla tätä kun nurkasta katella. Lopettakaa raukat ja pelkurit, piru teirän perii kumminkin kuin meillä on käsissä valta hetken päästä ja sitten kaikkien lapualaasten päivät on luettu meirän puolella on hallitukset joka maassa. Eläköön Neuvosto Suomi Kuolema Aktivisteille ja lapualaasille roistoolle.

SKP.

* *

Kiitämme kirjeestä, toverit. Pankaahan töpinäksi.

Aktivistin toimitus.

---

tyivät »maalaispuolueen» herrasmiehet ja kulissien takana valmiina esilleastumaan punakaartiorganisaattorit. Eikö tämä ole hämmästyttävää? Eikö se jo vihdoinkin osoita, mikä on tässä maassa puoluepelin päämäärä? Lukekaa vielä tarkalleen, mitä nämä „valtiollisesti vastuunalaiset piirit» puolestaan ajattelevat kansan reagoinnista tällaisia vehkeilyjä vastaan. Sanotussa kiertokirjeessä on sitä vartenkin oma kohtansa. Se kuuluu:

„— — — on kautta maan käynnissä suojeluskuntien ja armeijan keskuudessa verraten voimakas solutustoiminta, minkä ilmeisenä tarkoituksena on maaperän valmistaminen valtiovallan siirtämiselle puolueilta isänmaallisille aineksille eli suoraan sanoen vallankaappaukselle".

Siinä sen kuulitte! Kun valta siirretään puolueilta isänmaallisille aineksille, on se vallankaappausta. Hyvä! Tällainen »vallankaappaus» onkin pian jo edessä. Valta pois niiltä, jotka työskentelevät yhdessä sosialistiemme kanssa kansalaissodan valmistamiseksi! Isänmaan etu vaatii, että tämä »valtiovallan siirtäminen» tapahtuu. Kuta nopeammin, sen parempi. Siihen on koko Valkoisen Suomen — yhtenä miehenä — valmistauduttava. Kansamme kallein uhrauksin hankkimalla vapaudella on jo liian kauan sallittu täys- ja puolipunaisten eheyttäjien leikitellä.

Perusvirhe.

Ihminen on erehtyväinen, ja erehtyväisyys johtuu usein hyväuskoisuudesta. Vapaussodan jälkeisissä selvittelyissä tehtiin eräs suuri virhe. Kapinan varsinaisiin johtajiin, yllyttäjiin ja kiihoittajiin ei käyty käsiksi tarpeellisella ankaruudella, he saivat liian lieviä tuomioita. Osa heistä oli paennut Venäjälle jättäen harhauttamansa joukot yksikseen. Kun he sitten pyysivät palata Suomeen — jatkaakseen kommunistista kiihoitusta — suotiin heille siihen tilaisuus, ja lyhyen vankilalevon jälkeen he olivatkin valmiit uuteen tehtäväänsä. Laajan armahduspolitiikan kautta prof. Ståhlbergin presidenttikaudella kommunistikihoille suorastaan järjestettiin avoin työmaa vapaussodan kalliiden saavutusten tuhoamiseksi. Hyväuskoinen „vapaamielinen" porvaristo antoi kansaneheyttämishumalassa itseään surkeasti narrata.

Ennenpitkää oli maa kypsä uudelle puhdistukselle. Kansanliikkeen toimesta, vastoin valtiovallan tahtoa ja sen vastustaessa, kirjoitettiin itsenäisen Suomen historiaan toinen pelastava luku. Mutta nyt tehtiin sama virhe kuin vapaussodan jälkeenkin. Ne, jotka varsinaisesti olivat syypäät maan kommunismiin luisumiseen, nim. eräät vasemmistohenkiset ståhlbergilaiset pääpoliitikot ja siltasaarelaiset kynäilijäyllyttäjät, esiintyivät nytkin sivustakatsojina, kun yksinkertaisia rivikommunisteja kuskattiin maan rajojen yli. Heidän suutaan ei sidottu millään tavalla — lukuunottamatta erästä Joensuun-kyytiyritystä —, vaan päinvastoin he saavat edelleenkin toimia entistäkin voimakkaammin kommunistisen „uuden tulemisen" tiennäyttäjinä. Seuraukset tunnetaan jo nyt varsin hyvin — ne eivät tässä yhteydessä kaipaa lähempää selvittelyä.

Ei kaksi kolmatta, sanotaan. Luonnonlain välttämättömyydellä seuraa kolmaskin. Suomen pelastushistorian kolmannessa luvussa täytyy mainittu perusvirhe tulla jo korjatuksi ja on kommunisminvastainen taistelumme isänmaamme puolesta suoritettava ylhäältä alaspäin. Oppirahoja on jo maksettu liian paljon.

Lapuan mies.

:::::

Aktivistin ilmestyminen.

Aktivisti ilmestyy tänä vuonna, jos oikeusministeriö suo, vähintäin 6 numeroa. Tiheämpi ilmestyminen riippuu lehden tarpeesta. Lehteä, jonka vuosikerta maksaa 20 mk., voidaan tilata kaikista postitoimistoista, asiamiehiltä tai suoraan lehden konttorista, os. Lapua. Irtonumeroita saatavana Rautatiekirjakauppa Oy:n myymälöissä ja junamyyjiltä sekä kaikissa aikaansaseuraavissa kirja- ja paperikaupoissa.

Isänmaalliset kansalaiset, kannattakaa Aktivistia, niin että sen jatkuva ilmestyminen on taattu.

Maailman-parantaja

HEIKKI ASUNTA.

Teet yhteiskunnallista työtä: lusteen
sa vaalit säästämättä vaivojasi.
Ja katku paperin ja painomusteen
on hallitsevin osa aivojasi.

On holhokkeinas hulttiot ja varkaat.
Et heitä tuomitse, vaan yhteiskuntaa.
Sen kimppuun kalpas korottaen karkaat
ja isket täynnä pyhää halveksuntaa.

Kun kohtaat tielläs humalaisen jätkän,
sa näystäsi liikuttuen laadit
taas yhteiskuntaa vastaan porun pätkän
ja humanismin pyhät barrikaadit.

Et koskaan mieli nähdä metsää puilta,
vaan kierrät asioitten reilut nimet.
Näin aateveljiltäsi avosuilta
sa itsellesi siunauksen imet.

Oot kiero, piileksivä salakyttä.
Teet raunioita, kun ei näe kukaan.
Mut luoda eheäksi särkynyttä,
ei, siihen työhön et sa mieli mukaan.

Sa räiskit reformeilla ladattuna,
et pesänhaudontaasi suotta jätä,
vaikk' huomaat, että sadan vuoden muna
jo alkaa olla aikalailla mätä.

Ei kuoriudu sikiötä siitä,
ei edes kunnollista myrkkykyytä.
Ties, missä vika! Eikö lämpö riitä,
vai liekö sekin yhteiskunnan syytä?

Sa olet niinkuin sananlaskun kana:
Kun tunkiolla touhuat ja hosut,
niin joskus, vaikka umpisokeana,
sa ehkä jyvään oikeaankin osut.

HEIKKI ASUNTA.

Kansamme selkäranka.

Vapaussodan rintamamiehet.

Suomessa on kerran ollut vapaussotakin! Sitä ei hevillä muistakaan näissä politiikan pyörteissä, ainakaan henkilö, joka imee hengenravintonsa „yleistä mielipidettä“ edustavasta sanomalehdistöstä ja joka nöyräselkäisenä orjana kumartaa puolueponssareita ja niiden jumalallisia määräyksiä. Onpa olemassa Vapaussodan Rintamamiesten Liittokin! Sitä varsinkaan ei puolueitten vaalikarjana kulkeva kansamme olisi tietänyt eikä muistanut, ellei helmikuun alussa liiton nimi olisi tullut hiukan esiinvedetyksi Suomen Yleisradion uroteon kautta. Tämä uroteko sai kuitenkin aikaan sen palveluksen, että porvarillinen lehdistömme omisti jonkun rivin rintamamiesten viikolle, joka helmikuun alussa vietettiin. Tosin nuo rivit olivat perin niukat ja „johtavissa“ porvarilehdissäkin ylen pikkuisin kirjaimin painetut, mutta hyvä niinkin.

Eino Haarla
V.R.L:n puheenjohtaja.

R i n t a m a m i e s t e n L i i t t o e i o l e p o l i i t t i n e n j ä r j e s t ö. Ei voisi ollakaan, koska politiikka on meillä annettu eräitten harvojen valopäitten yksinoikeudeksi. Jos politiikasta puhuu joku tavallinen kansalainen, esim. entinen vapaussoturi, niin häntä katsotaan kovin pitkään. Onhan vallan „sopimatonta“, että vapaussotaan osaaottanut kansalainen sekaantuu maan yleisiin asioihin, joista hän ei mitään ymmärrä. Mutta etsikääpä henkilötiedot maamme nykyisistä poliittisista johtajista. On siellä titteleitä tittelien perässä, auktoriteettia jos jonkinlaista, valkoisia ruusuja, vapauden ristejä ja mitaleita y. m. y. m. y. m. Mutta etsimällä saa etsiä tietoja, että asianomainen olisi ollut Suomen Vapaussodassa — ellei nyt mitalinjakotilaisuuksia katsota sellaiseksi. Meidän poliittiset johtajamme ovat poikkeuksetta sitä polvea, joka ei ymmärrä uuden ajan vaatimuksia. He ovat saaneet yhteiskunnallisen kasvatuksensa ryssänvallan aikoina — vapaussodan aikana kellareissa —, ja sieltä on peräisin heidän henkensä — tasapainotaiteilijan eheyttävä henki. Ken on orjana syntynyt, se orjana kuolee. Ja siksi he eivät ymmärrä vapaan maan ja vapaan kansan vaatimuksia. Mutta siitä samasta polvesta ne, jotka henkilökohtaisesti rakensivat raudalla maamme vapauden, jotka ilman puoluetunnuksia rinta rinnan syöksyivät päin punaisten tulta, ne karistivat tässä taisteluntuoksinassa itsestään pois kaiken orjanhengen samoinkuin he karistivat ryssät ja niiden apurit niskoiltaan. He, vaikka monet heistä nyt jo ikämiehiä, muodostavat uuden polven, joka ei tunne „Politiikan Taitoa“ eikä diplomatian salahautoja, vaan jonka tunnuksena on: m a a o n l u o t a v a s i s ä i s e s t i k i n i t s e n ä i s e k s i! Uudessa polvessa ovat vapaussodan rintamamiehet esimerkillinen kantajoukko, se selkäranka, joka pitää pystyssä kansamme miehisen lihaston.

Kaikissa maissa on „kansanvaltaisuuden“, parlamentarisuuden y.m. kauniisiin nimiin verhoutunut yhteiskunnallinen näivetystauti viime vuosina saanut peloittavan epidemian luonteen. Mutta se on myöskin herättänyt vastavoimat liikkeelle. Valaisevan kuvan tarjoaa siitä Saksa, jossa nyt käydään ankaraa kamppailua tuon näivetystaudin basillihengen ja kansallisen hengen välillä. Kuta enemmän valtatuoleilla istuva marxilainen ja liberaalinen politiikka on yrittänyt suitsea Kansalliseen Saksaan pyrkivää rintamamieshenkeä, sitä voimakkaammiksi ja laajemmiksi ovat hitleriläisten ja teräskypäräläisten kansalliset rivit kasvaneet, ja varmaa on, että ennenpitkää ovat kansainvälisten juutalaisprofeettojen päivät Saksassa luetut.

Meillä on tämä prosessi vasta alussaan. Rintamamiesten veljeysliitto syntyi kyllä jo joitakin vuosia sitten, mutta vähän myöhemmin alkanut kansanliike, sekä sen rinnan muo-

Muiluttajat, liittykää yhteen.

Eräs käytännöllinen ehdotus.

Kansanliike oli alkuaikoinaan — ja on sitä vieläkin — hyökkäävää hätävarjelusta kommunismia ja marxilaisuutta vastaan yleensä. Tämä hyökkäävä puoli ilmeni n.k. omavaltaisuuksissa, joihin isänmaallisten miesten oli pakko ryhtyä kriitillisellä hetkellä. Muistona tästä toiminnasta ovat lukuisat tuomiomerkinnät satojen isänmaanmiesten rikosrekistereissä. Useimmat tuomiot muilutuksista ovat olleet ehdollisia, mutta joukossa on lukuisia kiinteitä, raskaitakin tuomioita. Kun sanomalehdistö miltei poikkeuksetta on paheksunut esim. Vuorimaan ja Eerolaisen pakoilua, on syytä muistuttaa tässä mitalin toisestakin puolesta. Säätytalon tapaus oli yksi kansanliikkeen valtatekoja, jonka takana varmasti jokainen oikea „lapualainen“ oli. Kun nämä miehet saivat kahden kommunistin Säätytalosta poistamisesta raskaat kuritushuonetuomiot, on nyt totuttu ajattelemaan, että niin pitää ollakin, t. s. että on ilman muuta selvää, että rangaistus on kärsittävä. Mutta asettautukaapa itse näiden isänmaanmiesten tilalle. Kolmen vuoden kuritushuonerangaistus perheellisille miehille tällaisesta rikoksesta ei ole niinkään yksinkertainen juttu kuin miltä se näyttää. Kansanliikkeellä ei ole rahastoja, joilla voitaisiin ylläpitää sen uhrien perheitä edes tyydyttävästi. Piileskelevinä voi miehillä olla ainakin hitunen mahdollisuutta tässä suhteessa. Ja mitä itse piileskelyyn tulee, niin „lapualaiskäsityksen“ mukaan pitäisi näiden miesten omatuntojen ainakin olla puhtaat itse „rikokseen“ nähden. Poliittisille pakolaisille on kaikissa sivistysvaltioissa aina suotu moraalinen tuki omien taholta. Niin meilläkin on ollut, mitä tulee kommunisteihin, mutta kun on kysymys „lapualaista“, silloin on sanomalehdistö oikeistoa myöten antamassa paheksuvia lausuntojaan. Se osoittaa, että kansanliikkeen henki on kovin höllässä ja hetkelliset puoluenäkökohdat sanelevat suuntaa.

Kansanliikkeen toiminnan miehet, aktiiviset muiluttajat y.m., ovat joutuneet kärsimään paljon taloudellisia vahinkoja oikeusjuttuja ajettaessa, sillä asianajajat ovat harvoja poikkeuksia lukuunottamatta ottaneet tavallisen taksan mukaan, elleivät eräissä tapauksessa runsaamminkin. Monet „omankädenmiehet“ ovat istuneet jo vankilassa ja heitä istuu parhaillaankin. Toiset taas ovat saaneet lähteä toimipaikoistaan, ja yhä uudet oikeusjutut odottavat käsittelyään. Kaikki tämä maksaa. Olisi perustettava jonkinlainen turvarahasto kansanliikkeen johdosta tuomion saaneitten, varsinkin eniten kärsimään joutuneiden, taloudelliseksi tukemiseksi, silmälläpitäen ennenkaikkea suurimpia rangaistuksia saaneiden perheitä. Olisiko mahdollisuutta tällaisen perustamiseksi?

Alkuaikoinaan sai kansanliike rahoja yksityiskeräyksillä varsin runsaasti. Mutta liikkeellä oli myöskin suuret menot. Viime aikoina, taloudellisen hädän muutenkin painostaessa, on avustusten saanti tyrehtynyt, jos sitä enää on yritettykään. Ja kun yleinen suuntaus on mennyt vasemmalle, ei itse liikkeen kautta tapahtuvalle keräystoiminnalle näykään valopilkkuja — ennenkuin asiat ovat taas siinä pisteessä, että syntyy laajemman toiminnan aika. Jos turvarahastoa siis ajatellaan, täytyy käyttää kokonaan toista tietä. Nähdäksemme olisi ensin välttämätöntä, että kaikki ne kansanliikkeen miehet, jotka ovat saaneet tuomion tai muuten joutuneet kärsimään vahinkoa, liittyisivät yhteen muodostaen kansanliikkeen piirissä jonkinlaisen kerhon, sisärenkaan. Se olisi muutenkin, yhteisten muistojen ja jatkuvan kanssakäymisen kannalta, tervetullut liitto, jossa kaikki aktivistit voisivat, virallisen liikkeen puitteiden estämättä, mutta myöskin virallista liikettä mitenkään hajoittamatta, toimia yhteisten tunnusten ympärillä kansanliikkeen hyväksi jatkuvasti. Kun nämä „kansanliikkeen invaliidit“ ensin saataisiin koolle, niin voitaisiin sitten ruveta pohtimaan tärkeätä turvarahastonkin perustamista.

Tässä jotakin ehdotuksentapaista. Kuka tekee aloitteen ja kutsuu aktivistien edustajat koolle?

Muiluttaja.

---

dostettu maakuntainliike y.m. samaa tarkoittavat liikehtimiset olivat se välttämätön tuki, joka saa rintamamiehet uskomaan tehtävänsä tärkeyden. Juuri kansanliikkeen kautta rintamamiehet muodostavat kansamme selkärangan. Kansanliikettä johtaneet ja liikkeen toimivina jäseninä olevat miehet ovat harvoin poikkeuksin entisiä rintamamiehiä. Ja kun meikäläinen vallassa oleva puoluehumpuuki on näitä miehiä ja niiden kautta koko kansanliikettä vainonnut, on se vainonnut juuri siksi, että se vapaussodan rintamamiehissä näkee katkerimman ja terävimmän vastustajansa. Mutta tätä vainoa eivät rintamamiehet pelkää. He saattavat syystäkin olla katkeroituneita, kun näkevät, mihin maa on suistettu toisaalta juutalaismarxilaisen kansainvälisyyden, toisaalta „viisaan ja varovan“ vanhan porvariston orjamaisen antautumispolitiikan avulla, mutta he luottavat tulevaisuuteen tietäen, että ei orjanhenkikään ikuisesti tässä maassa vallassa istu. He tietävät, että tulee aika, ja jo pian, jolloin näyttämölle astuu uusi, vapaan kansan tehtäviin rohkeneva suurisänmaallinen sukupolvi. Se polvi nojaa vapaussodan rintamamiehiin odottaen yleviä, rohkeita johtajia lipunkantajikseen.

Ratkaisun ajat koittavat. Valkoinen Suomi valkoisille! Katse eteenpäin!

Karjalan-rintamamies.

Huliganismi alas!

»Vanha Pappi».

Kiitos kansanliikkeen on kieltolakitaistelun aikana myös alettu vaatia huliganismin alaslyömistä. Mutta menettelytavoista ollaan yhä epävarmoja ja erimielisiä. Tähän asti ovat lehdet yleensä tyytyneet vain uutisina lyhyesti mainitsemaan noista jokapäiväisistä konnantöistä ja pöyristyttävistä murhateoista. Ei ole uskallettu lausua sanaa „kuolemantuomio“ siitä pelosta, että suuret, väärän liberalismin sokaisemat valtalehdet leimaavat kirjoittajan vanhoilliseksi — pataluhaksi! Mutta ovatpa jo muutamat lehdet senkin sanan sentään maininneet, ja niitten luku kasvaa yhä. Äskettäin se sana kyllä kuului tuhansien kansalaisten suusta Helsingissä, kun autoilijat monisatalukuisena saattoivat onnetonta virkaveljeään, murhamiesten viatonta uhria ennenaikaiseen hautaan, ja kadut olivat mustanaan katsojia.

Onneton kansa ja maa, jossa ei laki kykene suojelemaan ihmisten henkeä! Edesvastuuton on se sanomalehti, joka puoluesyistä ei uskalla lausua julki totuutta eikä yleistä mielipidettä, sillä yleinen mielipide meillä on jo kauan ollut se, että ainakin ryöstömurhaajat, nuo ihmishahmossa kulkevat pedot ja perkeleet, ovat ehdottomasti ja nopeasti mestattavat. Muuta keinoa ei näitten rikosten ehkäisemiseksi löydy. Sen sanoo omatunto, yleinen oikeustajunta, ja myös Suomen rikoslaki. On yhä äänekkäämmin vaadittava kuolemantuomion täytäntöönpanemista meillä, kuten tapahtuu muissakin maissa, joissa eivät murhatyöt ole niin häpeällisen lukuisia kuin meillä. Iskusanat ja liberaaliset fraasit, joita joku juutalainen juristi Saksassa on joskus ladellut, eivät meitä vähääkään auta.

Armas synnyinmaamme on jo liian kauan saastutettu viattomalla verellä. Vuotakoon nyt jo kerrankin murhamiesten veri. Sehän on pyhän raamatun ehdoton vaatimus. Sadoissa, ehkä tuhansissa on jo laskettava viattomien veriuhrien luku. Eikö hallitusvalta tahi kansaneduskunta voi tehdä alotetta välttämättömään lain muutokseen?

Kansanliike on asettanut tämänkin asian alun pitäen ohjelmaansa — minä uskon, että se lopulta vie senkin läpi. Meillä on Jumala puolellamme. Hän sanoo 4. Moos. kirj. 35:33: „Älkää saastuttako maata, jossa te asutte; sillä se, joka vereen vikapää on, hän saastuttaa maan; ja maa ei taida puhdistua verestä, joka siihen vuodatettu on, muutoin kuin sen veren kautta, joka sen vuodattanut on. Ei teidän pidä ottaa hintaa miehentappajan hengen edestä, sillä hänen pitää totisesti kuoleman“. —

Jos ei laki voi suojella kansalaisia rosvoilta, syntyy helposti verikostoa tahi lynchausta tahi muuta omankäden oikeutta loukatun oikeustajunnan tyydyttämiseksi. — Jos ken on lukenut rov. Alasen kirjan Puukkojunkkareista Pohjanmaalla 50—80 vuotta sitten, tietää mitenkä saatiin tämä vaarallinen terroristiliike nujerretuksi? Mitä keinoja käytti Kauhavan kuulu nimismies Ad. Hägglund? Ei muuta kuin kovaa patukkaa kotona ja vanhan lain Rikoskaarta oikeudessa, tinkimättä, aivan armotta. Ja tämä yksinäinen, tarmokas järjestyksenvalvoja kukisti kuin kukistikin rehoittavan rikollisuuden, jonka edessä koko maakunta vapisi ja oli vavissut vuosikymmeniä. — Missä ovat ne miehet, jotka tekevät lopun nykyisistä »häjyistä» sekä Pohjanmaalla että Itäsuomessa, missä tänä päivänä vallitsevat samat kurjat olot kuin Härmässä 70 vuotta sitten?

VANHA PAPPI.

Saisiko kysyä?

Kuinka on mahdollista, että suojeluskuntaurkintaa koskevan n.k. Hiekkalan kirjeen takana on ollut eräitä hallituksen jäseniä, vieläpä itse pääministerikin?

Kuinka on mahdollista, että tätä asiaa eduskunnassa peräänkysyttäessä puolustusministeri antamassaan lausunnossa salaa totuuden?

Onko ministerien vannomalla tuomarivalalla enää mitään merkitystä?

— — —

Puhutaan paljon hallituksen ja eduskunnan arvovallasta. Ja sitähän pitäisi olla. Mutta kun kansalle paljastuu totuus ylläolevien kysymysten nojalla, niin voidaanko vielä ihmetellä, että kansan usko puoluejumaluuteen alkaa loppua?

Saisiko vielä kysyä: Onko, tällaiset tosiasiat silmien edessä, mitään moraalista merkitystä sellaisilla delegatiopuuhilla, joilla porvarillisiksi itseään nimittävät puolueet yrittävät pönkittää tällaista?

Kysymysmerkki.

Historia toistuu

Elämme poliisivaltiossa. Tosin valitellaan järjestysvoimien puutetta, mutta valittelut ovat turhia siitä päättäen, että poliiseja riittää laumoittain viattomien ihmisten pidättelyihin ja pitkällisiin kuulusteluihin sekä rauhallisten maalaistalojen yöllisiin piirityksiin ja valtauksiin. Olemme kuin vanhassa kaliifien Persiassa, missä suuret satraapit maakuntia hallitsivat.

Muistuvat mieleen myös jääkäriliikkeen vuodet ja suojeluskuntain perustamisajat. Kaliifien valtaa pitivät silloin vierasmaalaiset, mutta satraappeina toimivat suomalaiset miehet ja aatelisherrat. Jääkärit ja aktivistit olivat riistaa, jota ajettiin takaa kuin metsän petoja yöt päivät, kesät ja talvet, pitkin kaupunkien katuja ja korpien polkuja. Suomalaiset ilmiantajat ja suomalaiset poliisimiehet hääräsivät silloin satraappien yllyttäminä noiden henkipattojen kimpussa, vainosivat, vangitsivat, ampuivat ja hirttivät heitä, jotka lainkirjain ja muodollinen oikeus tuomitsi rikollisiksi kapinoitsijoiksi, mutta jotka omantuntonsa todistuksen mukaisesti sekä jokaisen rehellisen, maataan rakastavan suomalaisen mielestä olivat tämän maan isänmaallisinta väkeä. Satraapit ja heidän nöyrät käskyläisensä esiintyivät silloin lain ja laillisuuden ritareina ja saivat kannatusta ja myöskin apua osalta tämän maan „lainkuuliaista“ väestöä, joukossa vallan merkkihenkilöitä.

Ajat ovat nyt paljonkin muuttuneet, mutta eivät kuitenkaan niin paljon, etteivätkö nytkin „nuuskijat“ ympäri maata vainuaisi, „razziat“ raivoaisi ja satraapit komentaisi — lain ja oikeuden nimessä.

Ajat ovat myöskin sikäli muuttuneet, että meidän erinomainen kansanvaltainen hallitusmuotomme on antanut määräävän vallan sen kansanosan käsiin, joka katsoo olevansa vapaa kaikista velvollisuuksista yhteiskuntaa kohtaan, mutta sensijaan oikeutettu saamaan siltä „täyden ylöspidon“. Valta on, toisin sanoen, joutunut marxilaisten käsiin, joiden julkisena edustajana meillä ovat sosialidemokraatit. Siinä asemassa he tietenkin nyt toistaiseksi esiintyvät lain ja oikeuden esitaistelijoina ja ovat saaneet puolustajansa porvarillisesta vasemmistosta ja niiden arvohenkilöiden joukosta, jotka maan hallitsemisen katsovat itselleen kuuluvaksi. Historia osittain toistuu. Ennen santarmivalta suomalaisine apureineen, nyt kumouksellinen marxismi porvarillisine liittolaisineen. Molempia vastassa isänmaallinen porvarillinen kansa.

Tämä kansa pitää kumouksellisten nykyistä laillisuutta yhtä koristeellisena kuin laillisuuden puolesta taisteleminen oli sitä ryssän santarmeille, heidän isänmaallisuuttaan sellaisena kuin se esiintyi v:na 1917 ja 1918, sekä kansanvaltaisuuttaan sinä, miksi proletariaatin diktatuuri sen heidän ohjelmassaan määrittelee. Porvarillinen Suomi on käynyt läpi kovan koulun, ja siinä koulussa sille on selvinnyt kerta kaikkiaan ja lopullisesti, mitä vasemmistolaisuus, marxismi, sosialidemokratia ja kommunismi merkitsevät. Ne porvarilliset poliitikot, joille tämä ei ole selvinnyt, ovat sokeita poliitikkoja ja huonoina valtiomiehinä he vahingoittavat maata ja kansaansa.

Koulunkäynti alkoi jo silloin, kun ensimäiset sosialidemokraattiset työväentalot rakennettiin. Niiden mukana hävisi vanha luottamus maalaisväestön keskuudesta, työntekijä näki senjälkeen työnteettäjässä vihollisensa, „konnan ja verenimijän“. Senjälkeen ei ollut enää Jumalaa, vaan „kansa kaikkivaltias“, ei laintaulua, vaan viettien vapautus. Työväentalojen sisällä huliganismi nosti ensi kertaa päätään ja varttui ja vahvistui pimeässä samojen talojen seinävierillä ja nurkkajuurilla. Sinne, Belialin pitoihin, missä kieltolakiviina vuosi ja vapautuneet vietit temmelsivät, riensivät myös talojen nuoret miehet ja tyttäret — ja pahuuden valta pääsi laajimmilleen.

Aika kului ja sosialismia saarnattiin. Porvarillinen yksityisomistus tuomittiin. Kun suomalainen maalaisrahvas ei omaisuudestaan mielisuosiolla luopunut, sosialidemokraatit perustivat punakaartinsa, aseistivat ne, hankkivat liittolaisikseen ryssän sotamiehet ja ryhtyivät pakkotoimiin. Seurasivat lakot, viljelystöiden ehkäisemiset, omaisuuden ryöstöt, kidutukset ja murhat ja lopuksi kapina julmine tihutöineen. Verta vuoti virtoina, asunnot ja elintarpeet roihusivat liekeissä, kansa saatettiin nälkäkuoleman partaalle ja maan nuori itsenäisyys uhanalaiseksi. Mutta maa pelastui sittenkin, pelastui jääkärien ja suojeluskuntalaisten toimesta. Ilman näitä vainotuita — niin jokainen voi sanoa, missä nyt olisimme ilman heitä.

Ja sittenkin. Sosialidemokraatit ovat jälleen asemassa, jossa he voivat määrätä asioista ja kumoustaan valmistaa. Jälleen saarnataan hävityksen oppia työväentaloissa, jälleen on vasemmistolehdistö täynnä vihankylvöä porvarillisuutta ja suojeluskuntalaisuutta vastaan. Ja jälleen porvarillinen vasemmisto osittain sallii sen, osittain ottaa siihen osaa. Jäljet eivät heitä näy pelottavan. Onko sitten ihme, että porvarillinen kansa kadottaa kärsivällisyytensä ja ryhtyy „laittomuuksiin“, estääkseen uuden kapinan valmistelutyöt. Onko vallanpitäjille kerta kaikkiaan mahdotonta vai puuttuuko hyvää tahtoa järjestää asiat niin, että aktivistien isänmaataan suojellakseen ei tarvitsisi tarttua „laittomiin“ tekoihin?

Joensuu, helmikuulla 1932.

Väinö Varis.

Vox populi suprema lex.

(Kansan tahto on korkein laki.)

K. P. Eerolainen

Viime vuosina, kun punaisen ja valkoisen leirin välinen taistelu maassa on kiristynyt äärimmilleen, on ollut todettavissa vanha historiallinen totuus, että laki ja laillisuus on otettu tässä taistelussa eräänlaiseksi välikappaleeksi. Jos koskaan lainkunnioitukselle on tehty suurinta karhunpalvelusta, on se tehty siinä, että jokin poliittinen suunta aikoo päämääriään toteuttaa lain varjolla. Totuushan on, ettei laki ole milloinkaan rakentanut historiaa, vaan historia lakia. Poliittisessa kamppailussa aina se suunta, joka ohjaa lainkäyttöä, kohdistaa sen vastustajaansa, jopa sivuuttamalla laillisia muotojakin ja ryhtymällä suorastaan laittomuuksiin. Jos ne, jotka näin menettelevät, tunnustaisivat rehellisesti, että heidän tarkoituksenaan on lyödä poliittinen vastustaja keinoilla millä tahansa, olisi se täysin ymmärrettävää. Mutta sitä ei voi niinkään helposti käsittää, että tälläisissä tapauksissa nojataan lainkirjaimeen.

Jos tarkastelemme viime vuosina sattuneita tapauksia näiden kahden suunnan, valkoisen ja punaisen välillä, toteamme helposti mainitsemani seikan. Meidän maassamme ei ole näinä vuosina ollut ainoatakaan hallitusta, jota voisi kutsua 100 % isänmaalliseksi, sillä jokainen hallitus on nojautunut määrättyjen puolueitten, jopa maankavalluspuolueittenkin tukeen. Tästä on ollut seurauksena marxilaisuuden voimistuminen maassa, jopa sen kohoaminen määräävään asemaan saakka samalla, kun isänmaallisuus-käsite on höllennyt heräten vasta viimeisellä hetkellä Lapuan Liikkeen syntyessä. Tällaiset vasemmistoon nojautuvat hallitukset ovat pystyssä pysyäkseen olleet pakoitettuja suoriin laittomuksiinkin kuten myöntämään marxilaisille oikeuden istua Suomen kansaneduskunnassa. Eri hallituksethan ovat olleet täysin selvillä m.m. siitä, että kommunistinen eduskuntaryhmä kokonaisuudessaan oli rikollista joukkoa, mutta hallitukset antoivat sen työskennellä ja työskentelivät itse sen kanssa yhteisymmärryksessä. Nyt voidaan kysyä, miksi ei niitä hallituksia, jotka tätä laitonta menettelyä avustivat ja suosivat, ole asetettu syytteeseen, sillä sitenhän tuo paljon huudettu laillisuus todellakin kruunattaisiin ja tehtäisiin kaikki kansalaiset samanarvoisiksi lain edessä. Tästä näemme, että lainkäyttö on kulkenut omia omituisia uriaan. Muistetaanhan, miten erään hallituksen oikeusministeri, Väinö Hakkila, myönsi audienssin etsintäkuulutetulle rikolliselle ja neuvotteli hänen kanssaan. Sitä ei katsottu rikokseksi, kun tekijänä oli ministeri ja osakumppanina punainen karkulainen.

Minä en usko, että laillisia oloja maahan voidaan vielä lähimmän 10 vuoden kuluessa palauttaa, sillä silloin meillä olisi pakko toimeenpanna muutamia suuria valtakunnanoikeuden istuntoja, joissa syytettyinä olisi satoja punertavan suunnan edustajia, suuria herroja aina Tarton häpeä-rauhan ajoista Mommilan toiseen retkeen saakka. Mutta jos tällaisia istuntoja tosiaan pidetään ja syyllisille langetetaan lain määräämät rangaistukset, silloin on myönnettävä, että politiikassakin on laeille annettu arvonsa.

Jos tarkastelemme viimepäivien tapahtumia, huomaamme, että nyt jos koskaan poliittinen taistelu on ottanut lain kuuliaiseksi käskyläisekseen. Pieni esimerkki tästä: Maassa on muutamia miehiä, jotka laki on tuominnut joiksikin vuosiksi kuritushuoneeseen sen vuoksi, että he ovat paikkailleet hallituksen tekemiä laittomuuksia ja huolimattomuuksia. Näiden tuomittujen etsintää ja takaa-ajoa ohjaa nykyisen hallituksen sisäasiainministeri, maaherrat y.m. viranomaiset, ja on tähän tarkoitukseen jo tuhlattu valtion varoja noin 200 tuhatta markkaa (summa, jota vailla pakolaisetkin ovat voidakseen vankilassa ollessaan elättää perheitään). Laittomia vangitsemisia ja kotietsintöjä (insinööri Svanbergin juttu esimerkiksi ja kuuluisa Mommilan tapaus), on suoritettu, on sattunut poliisiskandaaleja, jotka ovat tehneet suomalaisen poliisin naurunalaiseksi. Samaan aikaan maassa on etsintäkuulutettuina kymmeniä punaisen puolen rikollisia, m.m. toistakymmentä kommunistista kansanedustajaa, Heinolan poliisi Kokkosen murhaaja, suojeluskuntalaisten murhaajia ja joukko Venäjältä maahan salatein saapuneita punaupseereita. Heidän kiinnisaamisensa ei tunnu erikoisesti kiinnostavan sisäasiainministerejä eikä maaherroja, vaan on työ jätetty jonkun kyläpoliisin huoleksi, joka voi joskus verokuitteja karhutessaan tiedustella, onko pakolaisia paikkakunnalla nähty.

Jos emme missään tapauksessa saisi tehdä muuta kuin mikä on lainkirjaimen mukaista, voitaisiin koko kansalta kaula katkaista sillä aikaa, kun lähetämme noutamaan lainsäätäjiä

(Oliver Cromwell)

Jos sosialisti sinua kiittää, tarkista kantasi. Jos hän ei sinua hauku, tarkista silloinkin kantasi.

KULISSIEN TAKANA

tapahtuu aina yhtä ja toista sellaista, jota yleisö ei saa nähdä eikä tietää. Kurkistelemme hiukan kulissien takaa ja kysymme:

TIETÄÄKÖ SUOMEN KANSA,

että Rovaniemen kuuluisista murhapolttajista Karppinen, Kumpumäki, Hyvönen ja Laukkanen aluksi saivat valtiollisen vangin oikeudet? Tammikuun 24 p:nä 1931 heidät tuotiin Tammisaareen, saivat siellä numerot 47, 48, 49 ja 50 sekä valtiollisen vangin oikeudet aina marraskuun 3 p:ään samana vuonna, jolloin heidät K. O:n päätöksellä siirrettiin Helsingin keskusvankilaan. Emme satu tietämään nauttivatko herrat murhapolttajat sielläkin etuoikeuksia, mutta otamme siitä selvän. — Kun ylioppilas Häggström teki Työn Äänen kirjapainossa 13,000:— vahingon, niin se ei ollut poliittinen teko, mutta kun kommunistit tekivät Rovaniemellä yli 4 miljoonan vahingon, niin se oli valtiollinen teko! Ovathan siinä vastakkain kommunistinen kirjapaino ja porvarien tavaramakasiinit! Olisikohan Häggströmin teko sitten ollut poliittinen rikos, jos hän olisi polttanut puoli Vaasaa?

että Tammisaaren marxilaisilla herroilla vangeilla on oma lehti nimeltään „Elämä yössä"? Lehti ilmestyy tarpeen vaatiessa ja on se musteella käsin kirjoitettu, komea Neuvosto-Venäjän vaakuna aina alla. Toimittajaa ei ole satuttu tapaamaan. — Mitenkäs ne viranomaiset luulevat saavansa Vuorimaan ja Eerolaisen kiinni suuresta Suomenmaasta, kun ei yhtä käsinkirjoitetun lehden toimittajaa löydetä vankilan muurien sisältä? Auttaisikohan poliisikomennuskunta?

että viime syyskesällä armahdettiin neljä kommunistia, joukossa m.m. Armas Poti ja Usko Palo, molemmat Vaasasta. Poti, joka oli m.m. satamalakon toimihenkilöitä, on vuodesta 1926 kuulunut S.K.P:n Vaasan piirikomiteaan ja osallistunut Mannerheimin ja Svinhufvudin kuvien tervaukseen. Hänen luonaan on ollut m.m. kommunististen julistusten monistuskone. Palo joutui kiinni valtiopetoksen valmistelusta, sai tuomion 2 v. ja kärsi sen. Joutui uudelleen kiinni v. 1931 samasta syystä ja sai 2½ v. tuomion viime kevätkesällä, mutta istuttuaan vain pienen ajan tutkintovankeudessa sai presidentti Svinhufvudin armahduksen. Armahdus näille neljälle kuuluu johtuvan siitä, että he ovat tehneet mielenmuutoksen! — Emme satu tietämään pyysivätkö Palo&kump. itse armahdusta vai toiset heidän puolestaan. Mutta sen tiedämme, että jääkärikapteeni Arvi Kalsta, joka tuomittiin 8 kk. kuritushuoneeseen Hakkilan kyydityksen osallistumisesta., pyysi armahdusta. mutta eipä ole sitä tipahtanut. — Hyvä aseveli Kalsta! Kukas sinun käski kirjoittaa tuohon armahduspyyntöösi. että olet kolme vuotta elämästäsi kärsinyt muiden jääkärien keralla Saksassa valmistautuen taisteluun Suomen itsenäisyyden puolesta, ja että olet ottanut laillisen hallituksen joukoissa osaa vapaussotaan y.m. sellaista roskaa. Olisit vain tehnyt mielenmuutoksen!

että Tarton häpeärauhasta ei todellisia tietoja voida saattaa julkisuuteen ennenkuin sadan vuoden perästä, jolloin sen aikaansaajat ovat kuolleet ja riippumattomat historian tutkijat tuovat totuuden kaikilta osilta julki. Omasta puolestamme historialle tällä kertaa seuraava pikku katkelma.

Paikka: Kultaranta. Aika: 25.7.1920.

Henkilöt: Presidentti Ståhlberg, kenraalit Enckell ja Kivekäs.

Episoodi:

Enckell: Venäjä ei koskaan antaisi anteeksi, jos me ottaisimme Karjalan.

Kivekäs: Me emme pyytäisikään anteeksi, vaan ottaisimme sen, mitä meille kuuluu.

Jos me kerromme enemmän, niin tämä Aktivisti lakkautettaisiin uudelleen. Säästämme poikamme pojan pojalle muutamia intiimejä juttuja. Tässä vain toteamme lisäksi, että Holsti oli tuota häpeärauhaa vastaan.

Mutta näin tehtäessäkin menettelijät turvaavat lakiin. Eihän se puhu mitään siitä, millä innolla mikin asia on käsiteltävä tai toimeksipantava.

Laeistamme tärkeimmät, nim. perustuslait eivät nykyisellään laadintaansa nähden vastaa niille asetettuja vaatimuksia. Niitä laatimassahan on istunut kaksi maankavaltajaa Pekkala ja Rötkö, ja heidän äänensä ovat vaikuttaneet lakien sisältöön ja monessa tapauksessa olleet määräävinä. Voisimmeko kunnioittaa lakia, jonka laatimiseen olisi noudettu esim. kaksi ullakkovarasta Sörnäisten kuritushuoneesta? Emme kait. Näin sivustakatsojana pitäisi luonnollisena, että ne lait, joiden laatimisessa on mukana ollut rikollisia, kumottaisiin, ja niiden tilalle laadittaisiin uudet. Kun vielä lisätään, että nykyhetkenäkin toimii maassa puolue, jonka ohjelma on lakien vastainen, mutta joka siitä huolimatta nauttii valtion apua — tarkoitan sosialidemokraattista puoluetta — ei tämä luettelo enempää kaipaa.

* *

Näissä ajatuksissa olen „lainsuojattomana" seurannut nykyisen suunnan otteita ja kuunnellut hätähuutoa lain puolesta. Kun pakomatkoillani kyläpoliisin kyyditsemänä seurailin jo maitsemani Heinolan poliisin murhaajan jälkiä tarkoituksella pidättää hänet ja viedä kanssani Sörnäisten kuritushuoneeseen, ilmoitti poliisimies, ettei hän voi antaa minulle virka-apua, koska olen etsintäkuulutettu. Itse hän taas oli avuton, koska tutkimuksia olisi pitänyt toimittaa toisessa pitäjässä ja siihen ei hänellä ollut aikaa eikä maaherran lupaa. Mikä käsitys tällä poliisimiehellä oli laista ja sen käytöstä? Ja kuitenkin hän on yksi poliisimiestemme parhaista.

Laki on välttämätön rikollisuuden hävittämisessä, mutta poliittisessa kamppailussa se muuttuu poliittisten intohimojen moraalittomaksi välikappaleeksi. Se ei rankaise rikoksesta, vaan se kostaa. Kun minulle on tuomittu kuritushuonetta eduskunnan puhdistamisesta rikollisista, ei se ole mielestäni lain rangaistus, vaan se on kosto, vastustajan kosto siitä, että kuulun eri leiriin. Kun sovitan sen kuritushuoneessa, en tunne sovittavani rikosta, vaan kärsiväni vihamiehieni ja samalla tämän maan vihamiesten kostotoimenpidettä.

Heinolassa, helmikuun 12 päivänä 1932.

Kosti-Paavo Eerolainen.

Aktivistit ja marxistit.

Tyypillisimpänä ilmiönä lienee, varsinkin oman maamme valtiollisessa kehityshistoriassa, se, että aktivistit kautta aikain ovat olleet erikoisen vainoamisvimman kohteina. Tämä luonteenomaisin ilmiö on kouraantuntuvimmin ollut havaittavissa m.m. ryssäläisvallan kuuluisina sortoaikoina, jolloin alettiin kirjoittaa itsenäisyytemme syntyhistoriaa parhaitten poikiemme verellä. Tämä, mitä ikävin ja kansallisesti häpeällinen ilmiö, on alkanut jälleen toistua meidän päivinämme, kun raskain veriuhrein saavutettua vapauttamme uhkaamaan ovat nousseet marxilaisuuden synkeät ukkospilvet. Vihatun kansanliikkeen painostuksesta nämä ovat hetkeksi tosin siirtyneet idän taivaalle, josta ne vaanivat joka hetki tilaisuutta tuhotakseen meiltä sen auringonvalon, joka isänmaallisia kansalaisiamme on kaikkina historiallisina suurten kysymysten ratkaisuaikoina lämmittänyt ja innostanut. Tämä ilmiö toistuu parhaillaankin, kun esi-isiemme ja sankaripoikiemme vuosisataisen sitkeän työn tuloksia turvaamaan kansanliikkeen nimellä ovat ryhtyneet kansamme aktiivisimmat isänmaanmiehet.

Aktivistejamme vainotaan nytkin juuri sen vuoksi, että he mistään uhrauksista ja kieltäymyksistä piittaamatta oma-alotteisin ottein ovat taistelleet esi-isiltä perittyjen pyhien lakimme puolesta, uskonnon, kodin ja isänmaamme puolesta, ovat hengellään ja verellään lunastaneet valtiollisen ja kansallisen itsenäisyytemme, tehneet työtä nyky- ja tulevien sukupolviemme hyväksi. Kaikesta tuosta ovat kiistämättömimpänä todisteena nuo lukuisat menneitten aikojemme muistomerkit, hautakummut ja sankaripaadet. Ne kertovat meille sekä tuleville sukupolville lahjomatonta kieltään aktivistiemme mainetöistä. — Aina edeskinpäin tulevat aktivistimme uupumatta seisomaan pää pystyssä ja kalpa kourassa idän tuhoa ja turmaa vastassa.

Mutta sen sijaan pakanalliset marxilaiset, tuo aikamme ihmiskunnan vitsaus, ovat olleet hemmoiteltuja ja suosittuja erään kansanosamme taholta. Heillä ovat „herrain päivät“ vankilassakin, kun sitävastoin aktivistit saavat sielläkin toisenlaisen, huonomman kohtelun. Nytkin marxilaiset parhaillaan viettävät makianleivänpäiviä sill'aikaa, kun aktivistit viruvat kalterien takana tai piileksivät maanpakolaisuudessa, heidän omaistensa nähdessä nälkää ja kurjuutta. Marxilainen sanomalehdistö saa vapaasti rienata, pilkata uskontoa ja kaikkea, mikä on siveellistä. Sensijaan tämäkin Aktivisti-lehti sai vuoden katsella mykkänä tuota rivouksien tulvaa, mikä on määrätyltä taholta

Jussi Ryhänen.

kohdistettu aktivisteihin. Totuuden puhuja ei todellakaan näytä saavan enään tässä maassa yösijaa! Mutta kärsimysten kautta kulkee aina tie kunniaan. Pankaamme se mieleemme. „Kiittämättömyys on maailman palkka“.

Mutta me aktivistit, kuta enemmän meitä parjataan ja vainotaan, sitä tiiviimmäksi sulkeutuu rintamamme kaikkea marxilaisuutta ja puoluerämettyneisyyttä vastaan! Vaviskoot vastustajamme, sillä he kuitenkin painuvat piiloon kellarien komeroihin ja katujen likaviemäreistä he hakevat turvapaikan silloin, kun talonpoikaismarssi toistuu! — Me toimimme todella laillisen valtiovallan ja siveelliselle pohjalle perustuvan yhteiskuntajärjestyksen suojana ja turvana.

Ei vapaus, veljeys, tasa-arvoisuus, vaan järjestys, arvovalta, oikeudenmukaisuus! Tämän tunnusteemme puolesta voitamme tai kaadumme, mutta peräänny emme tuumaakaan.

OIKEUS JA TOTUUS VOITTOON!

Jussi Ryhänen.

„Rydin valtakauden rahapolitiikkaa"

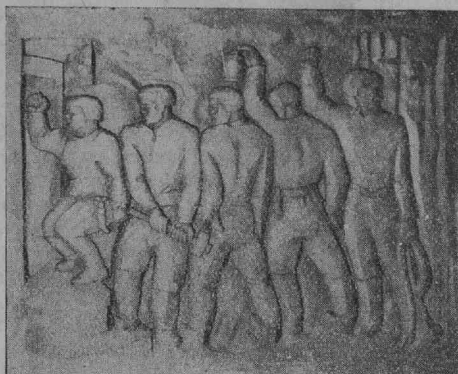
Karjalan Sana kirjoittaa numerossa 1—2 m. m. „Omatekoisen pulan ja Suomen Pankin politiikan tulos on (silloin) saavutettu. On syntynyt ,edistysmielinen' kerjäläislauma maahan ja samalla suuri määrä uusia miljonäärejä, jotka voivat vaikka ihanilla Italian rannoilla viettää loppuikäänsä ja saluteerata Rydin valtakauden rahapolitiikkaa.

Niin, Rydilläkin kerrotaan olevan jo huvilansa Rivieralla.

Nykyiset valtakunnat perustuvat voiman periaatteeseen eikä oikeuden, kuten tulisi.

HAKKAA PÄÄLLE!

Lapualta lähti siemen puhdistukseen alkavaan.
Kohta kautta Suomenniemen kansa yhtyi valtavaan
taistonhuutoon: Hakkaa päälle, hakkaa päälle, Suomen mies!
Vaarassa on isäin usko, synnyinmaa ja kotilies.

(Kirjapainonsärkijäin muistotaulu Vaasassa)

Voimakkaana vyöryi huuto Auran mailta Petsamoon.
Karjalasta kaiku vastas: Kaikki mukaan taisteloon!
Hakkaa päälle, hakkaa päälle! Kaikki voimat tarvitaan.
Itse musta paholainen nostaa täällä sarviaan.

Onko nähty ennen moista, onko kuultu kummempaa:
pettäjänsä, maansa myöjät lailla turvas tämä maa.
Hakkaa päälle, hakkaa päälle! Ilveily jo loppukoon!
Ken ei usko Pohjan miestä, itse siitä vastatkoon.

Rauhallisna täällä rehkii sissijoukot vieraan maan.
Rengit verivainolaisen muokkaa maata kapinaan.
Hakkaa päälle, Pohjanpoika, petturit jo maahan lyö!
Näytä kerran, ettei täällä kaikki moukat maatas myö!

Suomi jos on kallis sulle, astu oitis rintamaan.
Riveistämme poijes jäävät petturit ja raukat vaan.
Hakkaa päälle, hakkaa päälle! Lapua kun johdon sai,
oikea on silloin tahti varmasti, sen uskot kai.

Nyt jos ken ei kulje myötä, hän on meitä vastahan.
Sama meille, menköön myötä samaan idän saastahan.
Hakkaa päälle, hakkaa päälle! Tehdään täysi puhdistus.
Bolshevismin hengenrutto olkoon meille kauhistus.

Niinkuin esi-isät ennen puhdistivat Reininmaan,
puhdistamme vainoojista myöskin oman Suomenmaan.
Hakkaa päälle, hakkaa päälle! Armoako annetaan
kansalaiselle, mi pettää, myypi oman isämaan?

Työ on vielä kesken, veljet, väsähtää ei kukaan saa.
Eteenpäin vaan reippahasti, isäin lailla huutakaa:
Hakkaa päälle, hakkaa päälle! Rohkeasti rynnätkää!
Kunnian ja kiitoksen saa se, ken ensin ennättää.

Myyrät maasta, kaikki saasta tyystin saatava on pois.
Täysin puhtahaksi Suomi! Kuinka toisin olla vois!
Hakkaa päälle, hakkaa päälle! Solut kaikki rajan taa!
Vasta sitten miekat pois, kun turvattu on isänmaa.

E. B. HÖIJER.

21. 1. 1932 klo 11

pystytettiin uuri merkkipylväs Suomen ja Venäjän välisen ystävyyden taipaleelle. Näin kertovat sanomalehdet: **Torstaina klo 11 allekirjoittivat ulkoministeriössä Suomen puolesta ulkoministeri vapaaherra Yrjö-Koskinen ja Neuvostoliiton puolesta mainitun valtion Suomen lähettiläs ministeri Maisky hyökkäämättömyyssopimuksen . .**

Uskomme, että sopimuksen allekirjoittajat ovat rauhallisia miehiä, mutta paljonko tämä sopimus sitoo erästä kokonaista valtakuntaa, on hyvin epätietoista. Tämän todistamiseksi en katso olevan välttämätöntä ryhtyä jäljentämään historiasta eri aikoina tehtyjen rauhansopimusten sanamuotoja, joissa kaikissa itäinen ystävämme on jopa ikiajoiksi luvannut veljellistä sopua. Totean, että rauha on säilynytkin — seuraavaan aseelliseen hyökkäykseen saakka, johon kylläsiyttyä taas on lähetetty vilpittömässä mielessä lähettiläitä tekemään entistä rakkaampia ja juhlallisempia sopimuksia, kunnes jälleen on ilmestynyt otollinen tilaisuus niiden rikkomisiin.

Ulkoministerimme lausui sanomalehtimiehille, ettei hallitus ole unohtanut Tartossa tehtyä sopimusta. Miksi sitten tämä uusi sopimus? Merkitseekö se sitä, että meidän hallituksemme ei luota enää Tarton sopimuksen tehoon? Se olisi kylläkin ilahduttava järkiintymisen merkki. Nuo sopimukset ovat aina meidän maassamme olleet pyhiä ja koskemattomia. Kuka niitä on uskaltanut epäillä, hänet on leimattu kiihoittajaksi, vehkeilijäksi ja ties miksi, jonka varmin paikka on ristikkojen takana. Kun nyt hallituksen puolesta ilmoitetaan, ettei tämä viimeinen vainaja ole vielä unohdettu, olen minäkin rohjennut sitä muistella.

Tarton sopimuksessa taisi Neuvostoliitto omasta puolestaan luvata jotakin. Olisikohan siinä muun ohessa luvattu Karjalalle autonomiaa, omakielisiä kouluja, omakielistä ja omanmiehistä hallitusta, omaa puolustuslaitosta y.m? Siitä on kulunut jo niin pitkä aika, ettei edes ryssäkään jaksa sitä muistaa, mitä kaikkea tuli luvattua. Mutta ihmetelkäämme ulkoministerimme lausuntoa edelleen:

Nykyisenä erittäin sekasortoisena aikana (Suomessako) on katsottu tärkeäksi Neuvostoliitolle saada osoitetuksi, ettei Suomella ole vähintäkään aikomusta . . .

Ihmeellistä! Kuka nyt olisi uskaltanut uneksiakaan, että Suomi aikoisi häiritä esim. ryssäraukkaa? Käsittelystä se voisi vielä kuollakin! Mutta pahat kielet tuollaisesta vakuuttelusta väittävät, että Suomen miehillä ei ole siinä asiassa aivan puhdas omatunto. Kuka on se nero, joka on keksinyt tämän uuden sopimuksen välttämättömyyden aatteen? Eikö häntä olisi palkittava? Minä puolestani kehittäisin asiaa edelleen. Mitä ajattelette siitä, että tämä sopimusten teko vakiinnutettaisiin esim. kerran vuodessa tapahtuvaksi? Sanokaamme lokakuun vallankumouksen juhlien yhteydessä ojennettaisiin Neuvostoliiton punaiselle imperaattorille koko Suomen kansan adressi, johon olisi kerätty nimiä kautta maamme? Eikö se vaikuttaisi vakuuttavammalta kuin vain yhden miehen allekirjoitus? Hallituksen toimesta sen toimittamisesta perille huolehdittaisiin samoin kuin tapahtui adressin toimittaminen Geneveen aseistariisumiskonferenssille? Tällainen toimenpide varmasti tekisi entistä paremman vaikutuksen Moskovassa. Jopa se voisi korottaa siellä rahamme arvoa!

Katselkaamme tätä viimeistä sopimusta:

Sopimus ei riko mitään sopimuspuolten aikaisemmin tekemiä sopimuksia, jotka jäävät muuttumattomina voimaan . . .

Miten on voitukin näin edullinen kohta saada sopimukseen? Onko ryssä antanut itseään tietoisesti jymäyttää? Ettäkö Tarton sopimus jää myös voimaan? Kun ajattelee, että Tartossa tehty sopimus oli tuollainen puolipakollinen (esim. valtuutettu Tanner oli saanut tiukan määräyksen sos.dem. puolueelta, että rauha on solmittava hinnalla millä hyvänsä.) tämän ollessa oma-alotteinen, sulasta ystävyydestä lähtöisin, niin käsittää tämän paremmuuden edellisen rinnalla. Kuka nyt enää välittäisi sellaisista pikkuseikoista kuin vieraan vallan harjoittamasta radiokiihoitukseta maanpetokseen (Petroskoi, Leningrad), punaupseerikoulusta, jossa Suomesta värvättyjä miehiä koulutetaan (kait Kiinan armeijaa varten), tai lännen kansojen yliopistosta, jossa miltei jokainen Venäjällä käynyt suomalainen on opiskellut. Tarton sopimuksessa taisi Neuvostoliitto tällaisenkin varalta jotakin luvata, mutta älkäämme pöyhikö vanhoja asioita, ettei meitä syytetä sodan provosoimisesta! Levätköön kuollut rauhassa, kun nyt on kunniallisesti saatu uusi sopimus aikaan.

. . . Kumpikin sopimuspuoli sitoutuu olemaan ryhtymättä hyökkäykseen toista sopimuspuolta vastaan . .

Uskomme. Eihän Neuvostoliitto Mandshuriassa viime vuonnakaan hyökännyt Kiinan kimppuun, sillä Kiina on myös kansainliiton jäsen. Sitäpaitsi Kiinan ja Venäjän välit olivat niin läheiset, että Venäjä möi vuosittain Kiinalle 300.000 kivääriä y.m. tarpeellista tavaraa, mitä kait Suomi ei koskaan tekisi. Minua vain siinä ystävyydessä ihmetyttää se, että siellä yhtenä ainoana päivänä tuppasi ryssien vangiksi kiinalaisella maaperällä 12.000 kiinalaista soturia ja samoin kiinalaisella alueella oli ryssillä sotavankileirissä nälkää näkemässä 50.000 kiinalaista. Kun venäläiset eivät olleet julistaneet sotaa, eivätkä loukanneet Kiinan oikeuksia (yksi sellainen on alueellinen koskemattomuus), on kiinalaisten täytynyt nähdä unta venäläisten isännöimisestä Mandshuriassa. Kiinalaiset ovat tietysti unissaan joutuneet taisteluun, haavoittuneet, kuolleet niin todellisen kuoleman, että heitä on pitänyt vallan haudata. Venäjän virallinen tietotoimistokin erehtyi julistamaan, että „Tänään Blagovetshenskin luona otimme 12.000 vankia." Tuo erehdys on tietenkin porvarien provokatiota, sillä eihän Venäjä ole edes taistellut. — Hurrare emanum est, sanoi herra Kenonen. Mutta me uskomme, lupaamme ja teemme sopimuksia.

. . . Jos joku kolmas valtio hyökkää jommankumman sopimusvaltion kimppuun, sitoutuu . . .

Ajatelkaa, jos sotahullu Eesti hyökkäisi esim. samalla tavalla kuin aikoinaan Georgia teki, Venäjän kimppuun, niin lupaamme me, että emme salli mitään Pohjan Poikain retkueita hampuseeraamaan Eestiin. (Kait siitä Venäjän laivasto muutenkin huolehtisi, mutta kun sen vielä varmuuden vuoksi lupaamme, niin saa ryssä olla aivan rauhassa.) Se hyvä siitä on, että isänmaallemme säästyy sotilaita siltä varalta, ettei ryssä pitäisikään sanaansa.

. . . (Sopimuspuolten kesken säilyisivät hyvät) taloudelliset suhteet . . .

Kannatetaan. Suomi möisi edelleen Neuvostoliitolle paperia (kiihoituskirjallisuutta varten), koneen osia (patruunatehtaita varten), tai suksia (ryssän armeijalle) j.n e., ostaisi puolestaan viljaa (ryöstettyä), bensiiniä (jotta sodan tullen jäisi ilman), Karjalan metsiä (jotta Karjalalta ne loppuisivat ja maailmanvallankumousta voitaisiin rahoittaa), lumppuja (proletaarien vaaterikaleita?), luita (porvarien?) j.n.e.

. . . sivistykselliseen kanssakäymiseen . . .

Yhä useampia punaupseerikouluun ja lännen kansojen yliopistoon. Voisinko tehdä jo tilauksen?)

. . . Neuvostohallituksen politiikassa Suomea kohtaan ilmenee sen vuoksi pyrkimys rauhaan ja ystävyyteen Suomen kansan kanssa . . .

Kuka osaa piirtää virkapukuisen tsekistin kaulakkain suojeluskuntalaisen kanssa? Minun käteni on siihen kovin jäykkä, vaikka kiväärin piipusta rasvan kyllä saan helposti pois. Onpa jo aikakin.

Tämä kaikki olkoon sanottu ilman hallituksen halventamistarkoitusta. Nykyinen painovapauslaki sallii kyllä pistokeikkojen suorittamisen, mikä oikeus kuulukoon valkoisellekin kansalle.

Kaikesta huolimatta on tämä viimeinen sopimus merkittävä lisä Suomen diplomatian vainiolla erittäinkin „näin rauhattomana aikana."

Minkä sille taitaa, että se vanha rakkaus, kaikki se uskoo, kaikki se kärsii ja kaikki se antaa anteeksi.

Mutta me aktivistit. Me emme ole mitään unohtaneet, mitään antaneet anteeksi, emmekä myöskään usko turhiin sopimuksiin. Ja ryssän kanssa ei meitä haluta olla kanssakäymisissä vielä toviin muulla tavalla kuin — kivääri kourassa. Sellaisessa asemassa koemme vähimmin yllätyksiä, eikä meitä pahasti jymäytetä. Eikä siihen tarvita enempää sopimuksia kuin erinäisiä adressejakaan. Aihetta enempään

Jalo Toivo

Levotonta.

Tammik. lopulla antoi hallitus maaherroille määräyksen, että laittomuuden ilmauksista on tehtävä loppu. Määräys alkaa: „Viime aikoina on levottomuutta ja rauhattomuutta jälleen syntynyt monin paikoin maassamme. Sen yhteydessä on eräiden vastuuttomien kansalaisten piirissä väkivaltaisuus ja uhma päässyt valtaan".

Mistä viimeaikainen levottomuus ja rauhattomuus sitten aiheutuu? Vastauksen antaa Uusi Suomi numerossaan kirjoittamalla johtavassa artikkelissaan m.m.: „Niin paradoksaaliselta kuin se saattaakin kuulua, täytyy meidän olla sitä mieltä, että hänessä (von Born) ja hänen toiminnassaan on suuri syy siihen, että maassa vallitsee sellainen poliittinen levottomuus kuin nykyisin on laita".

Kun valtakunnan johtava lehti sanoo vastuullisesta henkilöstä, sisäministeristä, näin, emme ollenkaan ihmettele „vastuuttomien" kansalaisten levottomuutta. Sama lehti muuten näyttää monissa kirjoituksissaan ihmettelevän, että von Born yhä vaan haluaa olla remmissään. Jos ME ihmettelisimme samaa, olisi miltei varmasti painokanne tai suora lakkautuskin tiedossa. Sen vuoksi emme sanokaan mitään. Toteamme vain muina miehinä, että viisaudenhammas saattaa kyllä joskus kasvaa vasta myöhäänkin.

::::::

Historiaa

Suojeluskuntien kimpussa 11 vuotta sitten.

Sen suojeluskuntalaitokseen eräitten valtaherrain taholta kohdistetun painostuksen ja määräilyn johdosta, jossa maaherra Jalander on ottanut soittaakseen ensi viulua, johtuu mieleemme, että samansuuntaista on nuoren itsenäisyytemme aikana tapahtunut jo m.m. 11 vuotta sitten. Kun prof. Erichin hallitus keväällä 1921 erosi, seurasi sitä n.k. toinen Vennolan hallitus. Tämä tyypillinen „keskustahallitus" sisälsi nimet Vennola, Kallio, Liakka, von Hellens, Makkonen, Holsti, Hämäläinen, Niukkanen, Joukahainen, Pullinen ja Ritavuori, joista viimemainitun tärkein tehtävä sisäministerinä oli „eheyttää" kansaamme laajasuuntaisella punakaartilaisten armahtamisella ja ryssien hyväilyillä. Puolustusministerinä oli Onni Hämäläinen. Tuloksia „eheyttämisestä" porvarillisiin nähden saatiinkin pian nähdä.

Suojeluskuntalaitos oli silloin vielä suoraan puolustusministeriön alainen. Muistettaneen vieläkin hyvin niin surullisia seurauksia saanut etevän vapaussotaupseerin, kenraali Paul von Gerichin juttu. Hän oli silloin Helsingin suojeluskunnan päällikkönä, mutta eräs vallassaolijoille epämieluisa sanomalehtikirjoitus aiheutti sen, että sotaministeri Hämäläinen määräsi kenr. von Gerichin virastaan erotettavaksi. Tähän ei suostunut silloinen suojeluskuntien ylipäällikkö eversti G. D. von Essen, vaan miehenä mieluummin otti itse eron virastaan. Hänen tilalleen määrättiin kenraali K. E. Berg, joka toimittikin sitten von Gerichin erottamisen. Kenr. Berg havaitsi kuitenkin pian, että tässä oli tapahtunut, tosin hallituksen toimesta, suuri erehdys. Ristiriita hänen oman vakaumuksensa ja puolustusministerin järjestämän painostuksen välillä vei lopulta siihen, että kenr. Berg kunniamiehenä sovitti tämän hairahduksen poistuen elämästä oman käden kautta. Näistä tapahtumista oli sitten lopullisena seurauksena se, että suojeluskuntalaitos erotettiin puolustusministeriön alaisuudesta ja määrättiin suoraan tasavallan presidentin ylimmän määräysvallan alaiseksi. Mutta „kansanvalta" oli vaatinut ja saanut uhrinsa.

Tämä tapaus on hyvä johdattaa mieleen esimerkkinä siitä, mitä voi seurata, kun maanpuolustusjärjestöihin sekoitetaan politiikkaa.

Raunistulan rautarintama.

Toisessa paikassa lehteämme on kirjoitus, jossa kosketellaan sosialistien ja vasemmistoporvarien uusia kaartihankkeita. Siinä esitettyjä väitteitä vahvistavat ne tiedot, joita on tullut Turusta „tasavallan suojelujärjestön" perustamista varten helmik. 7 päiväksi kokoonkutsutusta kokouksesta. Kuten tiedetty, on tällaisen järjestön perustamista vaatinut Turun Sanomat — (surullisen kuuluisa Urho Vilpitön Toivola) — jo noin vuosi sitten. Ja sunnuntaiksi, helmik. 7 päiväksi asia sitten olikin valmistettu. Tosin itse kokous sinänsä meni plöröksi, kun Turun VPK:n avara sali täyttyi yleisöstä, jossa oli huomattava määrä myöskin kansanliikkeen väkeä — kokoushan oli avoinainen. Plöröksi meni siitäkin huolimatta, että saapuvilla oli myöskin itse — SKP:n piiriorganisaattori. Mutta tilaisuus osoitti kuitenkin, mihin herrat turunsanomalaiset pyrkivät.

Kokouksen alullepanneitten toimesta oli tilaisuuteen haalittu useita satoja Raunistulan hulikaaneja pitämään yllä hyvä-huutoja „laillisuusmiesten" alustusten ja puhevuorojen hyväksi. Kun myöskin kansanliikkeen miehet koettivat saada äänensä kuuluville, kajahutti Raunistulan rautarintama parvekkeilta sotahuutonsa niin voimallisesti, että kokouksen puheenjohtaja katsoi „laillisuuskannan" olevan enemmistönä, ja niin sitten saatiin m.m. Helsingin Sanomiin uutinen tästä „huomattavasta" tasavaltalaisten kansalaiskokouksesta.

Nyt uskottanee lopullisesti, mihin Toivola & Kumpp. „tasavaltalaisuudellaan" pyrkivät. Hra Toivolan johtama Raunistulan rautarintama lyö veljenkättä Sörkän sällien kanssa, ja kun tähän suomalaiseen reichsbanner-liittoon vielä yhtyvät muiden kaupunkien sakilaisainekset, kuten esim. Viipurista kolikkoinmäkeläiset „työväen" esitaistelijat, on kaarti valmis. Kohta saadaan taas kuulla, että „Tää on viimeinen taisto".

Ja varmasti se onkin — viimeinen!

::::::

Kommunistinen osuustoiminta.

Aktivisti sai aikoinaan paljon vihoja siitä, että se lähti paljastelemaan „edistysmielisen osuustoiminnan" kommunistisuutta. Viime aikoina on Ajan Sana jatkanut tätä paljastamistyötä hyvällä menestyksellä.

Nyt on tuomioistuin käynyt kiinni itse punaisen osuustoiminnan pesäpaikkaan, tunnettuun Osuusliike Elantoon. Helsingin raastuvanoikeus näet lakkautti helmik. 5 pnä sanotun liikkeen henkilökunnan vaaliyhdistyksen kommunistisena. Kuten tunnetaan, on Elannon pääjohtajana sosialistien ent. presidenttiehdokas Väinö Tanner, ja liikkeen hallintoneuvostoon kuuluu useita „porvareitakin", m.m. ylijohjaja Oskari Mantere varapuheenjohtajana. Kaunis komplotti!

Yhä uusia naamioituja kommunistiyhdistyksiä paljastuu. Tavan takaa lakkautellaan milloin minkinnimisiä yhdistyksiä kommunistisina. Parhaillaan on syytteessä Helsingissäkin eräs Nuorten Purjehdusseura r.y. Ihmetellä vaan sopii, miten nämä syytejutut kestävät näin kauan ja miten vasta nyt vedetään päivänvaloon näitä naamioita, joita kommunistipuhdistuksen alkuaikoina jo kansanliikkeen toimesta, m.m. Aktivistin avulla paljasteltiin. Hitaita ovat herrojen kiireet. Sitä kai vaatii parlamentarismi — se oikea „kansanvalta"!

::::::

Suuren KIRJOITUSTULVAN takia on osa tämän numeron valmista sisältöä täytynyt jättää seuraavaan numeroon. — — —

Kuinka pitkälle

isänmaanmiehiä tässä maassa vainotaan?

Vapausssodan Rintamamiesten Liitto vietti helmik. alussa ensimäisen kerran propagandaviikkoaan kerääntyen yhteisten muistojen ympärille vapaussodan päiviltä. Viikon tarkoituksena oli samalla laajemmallekin yleisölle tehdä selväksi liiton tarkoitusperiä, joista varsinkin tänä ahtaana aikana on tärkeä puutteessa olevien rintamamiesten ja eritoten kaatuneiden perheiden avustuskysymys, mikä meillä aina on ollut lapsipuolen asemassa. Mikä olisi ollut luonnollisempaa kuin, että tähän tarkoitukseen olisi saatu käyttää yleisintä propagandavälinettä, Suomen Yleisradiota. Mutta juuri viikon aattona hämmästytettiinkin kaikkia isänmaallisia kansalaisia tiedolla, että S. Yleisradion johtokunta ynnä sen valtioneuvoston määräämät apujäsenet yksimielisesti olivat päättäneet evätä tätä tarkoittavan pyynnön. Johtokunnan „perustelut" ovat tunnetut. Ne eivät siedä painomusteen käsittelyä. Toteamme vain yksinkertaisesti, että tässä politiikan maassa pelätään ja kaikin keinoin tukahdutetaan sitä „politiikkaa", joka sisältyy vapaussodan rintamamiesten ohjelmaan ja henkeen. Niin pitkälle on jo tultu!

Sopii tässä yhteydessä muistaa, että rintamamiesliitto on tähän mennessä jo saanut kovakouraisesti tuntea siihen kohdistuneen „yleisen mielipiteen" (s.o. siltasaarelaisuushengen). Liittoon eivät saa kuulua armeijan upseerit, joilta „kansanvaltainen" vaalilakimme jo ennestään on riistänyt m.m. kaiken äänestysoikeuden samalla kuin kuka maanpetturi hyvänsä saa äänellään vaikuttaa m.m. lainsäätäjiemme valitsemiseen. Nyt tahdotaan valkoisilta rintamamiehiltä, joita kansanliikkeen jälkiselvittelyjen aikana erikoisesti on vainottu, tukkia suu kokonaan. Sensijaan saavat yleisradiossa pitää „esitelmiään" kaikenkarvaiset liitot ja yhdistykset, esim. sellaiset kuin „työväen sivistysliitto", „sos.dem. raittiusliitto" y.m. naamioin esiintyvät marxilaiset, vieläpä valtioapua nauttivat „valistusjärjestöt". Äsken hajoitetun S. Ammattijärjestön tilalle perustettu uusi ammattijärjestö, S.A.K., jonka johtavina sieluina on tunnettuja kommunisteja, on myös juuri rintamamiesviikon aattona saanut edustajansa suun kautta yleisradion välityksellä jakaa „valistusta" kansalle. Ja kysyä sopinee myöskin: onko alituinen gramofonisoitto ja muu renkutus tärkeämpää kuin vapaussotamuistojen elvyttäminen?

Tilanne rintamamiestenkin kohdalla alkaa pian tässä maassa olla taas sellainen, ettei tiedä pitäisikö nauraa vai itkeä sille mielettömyydelle ja parlamentaaristen „motiivien" pirullisuudelle, joka nykyisin soittaa ensi viulua tämän edelläkävijämaan orkesterissa. Sille tekisi tosiaankin mieli nauraa, ellei kysymyksessä olisi niin vakava asia kuin tässä. Senvuoksi puemmekin ajatuksemme lyhyesti seuraaviin kysymyksiin: Kuinka kauan tässä maassa valkoiset rintamamiehet ja koko isänmaallinen kansanaines sallii tällaista? Eikö olisi jo aika todellakin ryhtyä oikeuksiaan valvomaan ja ajamaan? Vapaussodan rintamamiehet kai tietävät ja tuntevat, mihin nykyinen tilanne kutakin rintamamiestä itse kohdastaan velvoittaa.

Häpeä kansallemme ja „itsenäiselle" valtakunnallemme, joka sallii maan vapauttajia kohdeltavan sillä tavoin kuin Suomen Yleisradio nyt on kohdellut. Herätkää valkoiset rintamamiehet kautta maan! Herätkää vaatimaan edes vähintä, vaatimaan samanarvoisuutta maanpetturien kanssa.

Veriveli.

....

Kysymys ja vastaus.

Helmik. 4 pnä kirjoitti Siltasaaren Sasu Punanen pitkän epistolan, jossa pyytää hallitusta vangitsemaan L.L:n johtomiehet „kiihoittajina ja yllyttäjinä". Seuraavana päivänä Sasun aseenkantaja Turun Sanomat tarttui tähän hyvään ideaan kirjoittaen asiasta samanhenkisen pääkirjoituksen. Kirjoituksessa on asetettu seuraava kysymys:

Erehdymmekö, jos sanomme, että kansamme valtava enemmistö odottaa kaikesta huolimatta kärsimättömästi, että lapuanliikkeen johto ja valtuuskunta saatetaan kerta kaikkiaan telkien taakse?

Pyydämme vastata tähän kysymykseen:

Erehdytte surkeasti — pahan kerran — Mekin asetamme kysymyksen: Missäs nyt on Siltasaaren Sasun ja Turun Sanomien „laillisuus"?

Voi politiikkaa!

V. 1930 — Hra Jalanderin asema maaherrana horjui pahan kerran aivan hiuskarvan varassa. Virka oli mennä ja mennä. Jalander oli Uudenmaan läänin ylin järjestyksenvalvoja — mutta siitä huolimatta kansa vihelsi hänelle niin, että oli pakostakin oltava sairaslomalla ja ulkomaanmatkallakin, vaikka hra J. itse surullisen mahtipontisesti ilmoitti olevansa se ainoa ja oikea, jota tämä maa juuri silloin tarvitsi.

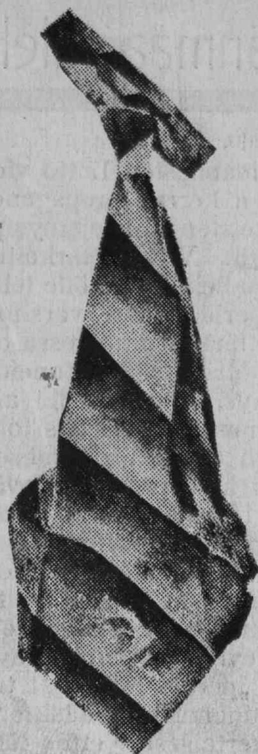
V. 1931 — toi palkkion ansioista — tuli Suomen Valkoinen Ruusu. Tätä kai hra J. tarkoittikin, sillä hän tuntee tarkoin puolue-elämän ansioristeineen.

Eikö olekin konstikasta tämä puolueiden „kansanvalta"? Sitä ei ymmärräkään tavallinen kansalainen.

Koska lyödään Sasu Punasesta „kansanvallan" ritari pelvoton ja nuhteeton?

Turkulainen.

Laki on niin kuin se luetaan, sanoo kansa.

HINTA 5:—

Lapua 1932 — Lapuan Kirjapaino.